SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 118, ЧИСЛО 34, П'ЯТНИЦЯ, 26 СЕРПНЯ 2011 РОКУ 1893 Vol. 118, No. 34, FRIDAY, AUGUST 26, 2011 $1.00

V Всесвітній форум українців відбувся 18-20 серпня у Києві

Президія V Всесвітнього форуму українців в Києві. Фото: УВКР

КИЇВ. – V Всесвітній форум українців відбувся у Києві 18-20 серпня. У ньому взяли участь 300 делеґатів з різних країн світу – по 100 делеґатів від східної та західньої діяспори і з України.

Перший день Форум працював у приміщенні Національного оперного театру, де увечорі відбувся концерт українських майстрів мис-

(Закінчення на стор. 3)

В Україні відзначили 20-річчя відновлення Незалежности

В Україні 24 серпня відбулися урочистості з нагоди 20-річчя відновлення Незалежности України. На фото: провідники держави під час покладання вінка до пам'ятника Тарасові Шевченкові в Києві. Фото: УНІАН

Матеріяли про святкування Дня Незалежности України буде вміщено в наступному числі.

Урочисто піднесено Державний прапор України

На святковому відзначенні Дня державного прапора України в Савт-Бавнд-Бруку, Ню-Джерзі, промовляє Генеральний консул України в Ню-Йорку Сергій Погорельцев. Фото: Фелікс Хмельковський

САВТ-БАВНД-БРУК, Ню-Джерзі. – На відзначення Дня державного прапора в центрі Української Православної Церкви в США 23 серпня відбулась урочистість, у якій взяли участь Архиєпископ УПЦ в США Антоній, Генеральний консул України в Ню-Йорку Сергій Погорельцев і віце-консул Костянтин Ворона, представники української громади.

Архиєпископ Антоній в сослуженні священиків відслужив Службу Божу перед церквою-пам'ятником св. Андрія Первозваного і виступив з промовою про історичну долю України. Промову виголосив також С. Погорельцев. Відтак під спів Гимну України на щоглі було піднесено синьо-жовтий прапор.

Опісля відбувся святковий обід, який приготувало Сестрицтво св.Покрови при Церкві св. Андрія.

Левко Хмельковський

Урочисте піднесення Дня державного прапора України в Савт-Бавнд-Бруку, Ню-Джерзі.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Стівен Пайфер: „Боротьбу з корупцією спрямували на опозицію"

КИЇВ. – Колишній Посол США в Україні Стівен Пайфер вважає, що демократичному поступові України заважають особисті та корпоративні інтереси владних осіб, які випереджають національні інтереси. Про це він сказав 23 серпня на Радіо „Свобода", відповідаючи на запитання про перешкоди на шляху демократизації і реформ в Україні. На його думку, щоб подолати це, український електорат може „просто не голосувати за тих, хто не підтримує національні інтереси". „Одним із досягнень Помаранчевої революції було намагання прогнати „стару ґвардію" з політики. На жаль, з різних причин, помаранчевий уряд не покращив ситуацію і не здійснив своїх обіцянок, що й викликало багато скептицизму серед населення, – зазначив С. Пайфер. – Щоб воювати з цим явищем, треба мати добрі антикорупційні закони, які неупереджено втілюються в життя. Я вважаю, що в Україні антикорупційні закони використовуються для переслідування опозиції, а це шкодить демократії та шкодить Україні". *(„Українська правда")*

Про стан здоров'я Ю. Тимошенко

КИЇВ. – Захист Юлії Тимошенко 19 серпня заявив про погіршення стану її здоров'я та зажадав термінового допущення до неї особистого лікаря, який 10 років наглядає за нею, знає аналізи крови і може визначити, чому погіршився стан її здоров'я. Ю. Тимошенко не хоче, щоб результати її обстеження стали відомі іншим особам, зокрема працівникам Міністерства охорони здоров'я (МОЗ), оскільки вони можуть бути використані з будь-якою метою. На виконання рішення Печерського районного суду було дозволено проведення медичного обстеження Ю. Тимошенко. Протягом 18-23 серпня група провідних фахівців МОЗ пропонувала обстеження, в тому числі ляболяторні, у порядку, визначеному спільним наказом Державного департаменту України з питань виконання покарань та МОЗ. На вимогу пацієнтки до групи залучено її особистого лікаря та медичну сестру. Від поглибленого медичного огляду Ю. Тимошенко утрималась. У межах обстеження, дозволеного пацієнткою, встановлено, що її стан задовільний. Фахівцями надані рекомендації щодо режиму харчування. Подальше медичне спостереження рекомендовано проводити за місцем перебування. Европейський союз висловив занепокоєння погіршенням стану здоров'я Ю. Тимошенко. Представники ЕС прагнуть отримати дозвіл на відвідання Ю. Тимошенко у слідчому ізоляторі ще з моменту її арешту 5 серпня. (*Радіо „Свобода"*)

У Кремлі заявили, що В. Ющенко сказав неправду в суді

МОСКВА. – Заяви колишнього Президента України Віктора Ющенка про його непричетність до укладення газових контрактів з Росією не відповідають дійсності, повідомив 17 серпня представник Адміністрації Президента Росії. „В. Ющенко обманює свій суд. Знаходячись на посту президента, він пропонував Президентові Росії Дмитрові Мєдвєдєву самим підписати угоду про врегулювання газових проблем. На це йому було сказано, що це питання знаходиться в компетенції урядів двох країн", – заявив представник Кремля і додав, що в телефонних розмовах з Д. Мєдвєдєвим В. Ющенко прямо заявляв, що він повністю довіряє Ю. Тимошенко, яка має усі необхідні повноваження, і що він підтримає досягнуті з Росією угоди". В. Ющенко під час свідчення в суді звинуватив Ю. Тимошенко у зриві підписання газових контрактів у 2009 рік за прийнятною ціною. *(„Тиждень")*

У Житомирі створили Комітет опору диктатурі

ЖИТОМИР. – 11 організацій опозиційних партій 22 серпня створили Комітет опору диктатурі. Заяву новоствореного комітету зачитав голова обласної організації політичної партії „Фронт змін" Генадій Зубко. У документі сказано, що Комітет опору диктатурі вимагає від влади негайно звільнити усіх політичних в'язнів, відновити відкриті судові розгляди політичних справ та повернути судову систему України у правове русло. Основними завданнями комітету є збереження демократичних цінностей, здобутих в Україні, та протидія тим політичним репресіям, які ховаються під виглядом боротьби з корупцією. *(УНІАН)*

Б. Футей: у США процес Ю. Тимошенко був би неможливим

ВАШІНҐТОН. – Федеральний суддя США Богдан Футей заявив 22 серпня журналістам біля Печерського районного суду Києва, що судовий процес над Юлією Тимошенко свідчить про те, що верховенство права в Україні – „у великій небезпеці". За його словами, ні в США, ні у більшості країн Европи, де він свого часу був учасником судових процесів, подібний процес неможливий. Б. Футей зазначив, що у США судові правила обов'язкові для всіх, і, „на жаль, в українському судочинстві, зокрема в Печерському суді, такі правила відсутні". На думку Б. Футея, основна проблема – у невиконанні Конституції. Наприклад, Конституція України ґарантує суд присяжних, відповідні закони ухвалені, а суду присяжних немає. Конституція України ґарантує, що кожен громадянин має право на збереження свого здоров'я, однак, це право Ю.Тимошенко суд іґнорує. На його думку, судовий процес над Ю.Тимошенко загрожує втратою довіри громадськости до суддів та до судової незалежности, без якого неможливе верховенство права. *(УНІАН)*

Звільнено заступника міністра після скандального викриття

КИЇВ. – Указом Президента у зв'язку з скороченням штату з посади заступника міністра палива та енерґетики 22 серпня звільнено Тетяну Корнякову, а тракож низку інших урядовців. Т. Корнякова потрапила у скандальні обставини, коли після свідчень у справі Юлії Тимошенко написала обуреного листа в справі процесу. „Українська правда" поцікавилася тим, де був створений лист Т. Корнякової. З'ясувалося, що лист походив з комп'ютера, який належить установі, що ховається за абревіятурою STPU. А це – Адміністрація Президента України. Так став відомий один з каналів управління судовим розглядом справи Ю. Тимошенко. *(„Українська правда")*

Студенти оточили маяк на мисі Сарич

СЕВАСТОПІЛЬ. – 20 активістів Всеукраїнської молодіжної громадської організації „Студентське братство" 22 серпня встановили довкола огорожі маяка на мисі Сарич 13 наметів і проводять пікетування з вимогою повернути Україні використовувані Росією навіґаційні маяки. Біля входу на маяк активісти розмістили друковані матеріяли про те, що Росія незаконно використовує цей та інші кримські маяки. Студенти також знімали з огорожі колючий дріт, вивішували таблички „Об'єкт Міністерства інфраструктури України". Вісім активістів були затримані російськими військовослужбовцями на території маяка. (УНІАН)

Населення України скоротилося на 6 млн. осіб

КИЇВ. – За роки Незалежности кількість мешканців України, за даними Статистичної служби, зменшилася на 6 млн. осіб і зараз становить близько 45 млн. Найбільших скорочень зазнали Донеччина і Дніпропетровщина. В Інституті демографії та соціяльних досліджень попереджають, що Україні не уникнути подальшого скорочення навіть при позитивних тенденціях народжуваности. Чисельність населення, за висновками демографів, до 2050 року ледве перевищуватиме 40 млн. осіб. *(Бі-Бі-Сі)*

П. Лазаренко збирається в Україну

САН-ФРАНЦИСКО. – Колишній прем'єр Павло Лазаренко має намір наступного року повернутися в Україну після завершення юридичних процедур у США. Він нагадав, що є головою партії „Громада" і не бачить себе поза тими політичними процесами, які відбуваються в Україні. Фахівець зі зв'язків з громадськістю Федерального бюра в'язниць США Кріс Бурке повідомив, що П. Лазаренко буде звільнений з в'язниці в США 1 листопада 2012 року, де він перебуває під арештом з березня 1999 року. *(„Українська правда")*

Росія гальмує випуск українських літаків

КИЇВ. – Міжнародний авіяційно-космічний салон МАКС-2011, який відбувся минулого тижня в Москві, продемонстрував дуже глибокі розбіжності між українськими авіопідприємствами і російською Об'єднаною авіобудівною компанією (ОАК). Заступник генерального конструктора Державного підприємства „Антонов" Олег Богданов, який представляв на МАКС-2011 українську авіокорпорацію, заявив, що ОАК гальмує випуск літака Ан-148 на Воронезькому авіобудівному підприємстві, відновлення будівництва літака Ан-124 „Руслан" в Ульяновську і запуск в серійне виробництво літака Ан-70. Згідно із запропонованими плянами з боку України, до 2020 року може бути випущено 19 літаків Ан-124 і 63 літаки Ан-70, проте через позицію ОАК цей показник буде вдвічі менший. На Воронезькому заводі цього року мали випустити 28 літаків, а буде випущено тільки чотири. *(УНІАН)*

Похорон В. Джарти обернувся арештами

ДОНЕЦЬК. – Під час прибуття до Донецька Президента України Віктора Януковича для участи в похованні прем'єр-міністра Криму Василя Джарти були затримані пенсіонери та журналісти. Група пенсіонерів готувалася провести віче на шляху, яким мав проїхати кортеж Президента з донецького летовища до Макіївки, де 18 серпня ховали В. Джарти. У затриманих вилучені плякати образливого для Президента змісту. Правоохоронці затримали трьох кореспондентів, які намагалися фільмувати президентський кортеж у Донецьку. В. Джарти помер 17 серпня від раку, маючи 53 роки. Він очолював Раду міністрів Криму з березня 2010 року і керував кримським відділенням Партії Реґіонів. *(Бі-Бі-Сі)*

На тілі В. Чорновола не знайшли нехарактерних ушкоджень

КИЇВ. – 23 серпня прокурор Києва Анатолій Мельник заявив, що експерти не знайшли на тілі провідника Народного Руху України В'ячеслава Чорновола слідів від ушкоджень, не пов'язаних з аварією. На тілі покійного є тілесні ушкодження, характерні для шляхового випадку. Експерти дійшли думки, що водій вантажівки Володимир Куделя виконував поворот в невстановленому місці, що й призвело до катастрофи. Після ексгумації останки В. Чорновола і його водія Євгена Павлова, чиє тіло теж ексгумували, поховали за всіма християнськими традиціями. *(„Українська правда")*

Европа повинна знати про жертви Голодомору

ВАРШАВА. – В столиці Польщі 23 серпня відбулася конференція „Европейський день пам'яті жертв тоталітарних режимів", у якій взяли участь міністри юстиції країн-членів Евросоюзу, а також представники інститутів національної пам'яті багатьох країн. Президент Европарляменту Єжи Бузек на прес-конференції у Варшаві підкреслив: „Важко собі навіть уявити, але в Україні було 10 млн. жертв Голодомору, який організував сталінський режим. І лише пояснення такого роду фактів, їх представлення в Европарляменті литовцями, угорцями, румунами дало можливість прийняти єдину декларацію і встановити спільний день пам'яті жертв тоталітарних режимів". (*Укрінформ)*

День 24 серпня 1991 року став особливою сторінкою історії України

Тривалим і тернистим був шлях до відродження України

Дорогі українці Америки!

Від працівників Посольства України в США та від себе особисто щиро вітаю Вас із національним святом – Днем незалежности України!

20 років тому волею Українського народу було відновлено державність і суверенітет України. Тривалим і тернистим був шлях до національного, духовного, культурного відродження Українського народу в єдиній соборній і суверенній державі. І сьогодні, з перспективи історії та сьогодення, ми єдині в переконанні, що Україна як держава відбулася назавжди.

Щиро вдячний кожному з Вас за те, що впродовж багатьох десятиліть, перебуваючи за межами України, Ви послідовно, самовіддано і наполегливо відстоювали державність України, всебічно допомагали її становленню.

Ви робили і робите це з почуттям глибокого патріотизму, любови і поваги до Українського народу. Своєю працею для України Ви сповняєте заповіти Ваших предків, які мріяли, молилися і боролися, щоб жити в незалежній Українській державі.

Консолідована підтримка і допомога з боку українців Америки є надзвичайно важливими на сучасному етапі, щоб спільними зусиллями забезпечити повноцінну інтеґрацію України в об'єднану европейську родину вільних, процвітаючих, демократичних держав; ефективно відстоювати національні інтереси України на міжнародній арені; зміцнювати стратегічне партнерство України з Сполученими Штатами Америки.

З вірою у нашу подальшу успішну і конструктивну співпрацю, бажаю Вам, дорога українська громадо, миру і злагоди, добра і благополуччя, снаги і Божого благословення на подальші звершення в ім'я України та Українського народу.

Слава Незалежній Україні!

Слава Українському народові!

З святом Вас!

Олександер Моцик,
Надзвичайний і Повноважний
Посол України в США

Україна спромоглася пройти нелегкий шлях державотворення

Шановна українська громадо!

Від імені Генерального консульства України в Ню-Йорку вітаю Вас з 20-річчям Незалежности України!

24 серпня є вікопомною, ключовою датою для всього світового українства. Цей день назавжди увійшов в історичний літопис нашої Батьківщини, визначивши ролю України у цивілізаційних процесах плянетарного маштабу, він символізує втілення споконвічних устремлінь українського народу до самоорганізації в межах суверенної і незалежної держави та нездоланність волелюбного духу українства.

В цей день ми віддаємо належне пам'яті патріотів, які присвятили життя святій справі боротьби за відродження і єднання української нації. Саме завдячуючи їхнім героїчним, звитяжним зусиллям 20 років тому Україна розпочала новий етап у своїй історії, задекларувавши основні засади політичного, економічного та соціяльного розвитку, стала послідовно, крок за кроком утверджуватися на міжнародній арені, впевнено просуваючись шляхом демократизації та ринкових перетворень.

У серпні 1991 року було закладено підґрунтя для розбудови демократичних інституцій, розвитку соціяльно орієнтованої економіки України, забезпечення прав і свобод її громадян, реалізації мирної, прагматичної та взаємовигідної взаємодії з усіма членами міжнародної спільноти на загальновизнаних принципах міжнародного права.

В царині зовнішньої політики було обрано стратегічний курс на европейську інтеграцію, який і сьогодні залишається наріжним і незмінним пріоритетом. На двосторонньому рівні Україна продовжує динамічно розвивати відносини стратегічного партнерства з основними зовнішньополітичними партнерами, докладаючи значних зусиль для активізації перспективної співпраці з державами, які набувають рис новітніх центрів політичного та економічного розвитку.

За роки незалежности Україна зарекомендувала себе надійним та передбачуваним міжнародним партнером, чиє рішення стосовно реалізації політики неприєднання до військових союзів стало важливим елементом створення нової архітектури безпеки на Европейському континенті та у світі, в цілому.

Добровільно відмовившись від третього за потужністю у світі ядерного потенціялу, Україна продемонструвала відданість принципам ядерного роззброєння. Наша держава бере активну участь в розробці міжнародних угод з надання ґарантій державам, які не володіють ядерною зброєю, сприяє посиленню режиму ядерного нерозповсюдження, що зміцнює загальну безпеку на плянеті.

За 20 років існування молодої суверенної країни Україна спромоглася пройти нелегкий шлях державотворення, утвердження незалежности, отримуючи незмінну підтримку і цінну, безкорисливу допомогу з боку представників закордонного українства. Переконаний у тому, що нашу інтенсивну і скоординовану взаємодію й надалі відзначатимуть результативність та цілеспрямованість, а наші спільні зусилля прислужаться святій справі перетворення України на заможну, квітучу і авторитетну державу – важливого та повною мірою інтеґрованого чинника безпеки і стабільности в европейській спільноті демократичних націй.

День 24 серпня завжди буде асоціюватися з поняттями свободи і національного єднання. Він став особливою, знаменною сторінкою нашої славетної історії, яка нагадуватиме прийдешнім поколінням українських патріотів про те, що лише суверенна, демократична держава здатна бути ґарантом процвітання і заможности на українському просторі.

Користуючись урочистою нагодою, хочу побажати українцям Америки добробуту, піднесеного настрою й прихильности долі!

Слава Україні!

Сергій Погорельцев,
Генеральний консул України
в Ню-Йорку

V Всесвітній...

(Закінчення зі стор. 1)

тецтв з України і країн поселення українців світу.

Другого і третього дня Форум працював у тематичних секціях в Українському домі. Форум прийняв ряд ухвал, звернень до владних структур в Україні, спрямованих на розвиток української культури, мови, правовий захист українців у країнах поселення, а також ряд звернень з поточних подій в Україні, зокрема закликав владу України звільнити з-під арешту провідника партії „Батьківщина" Юлію Тимошенко і колишнього міністра внутрішніх справ Юрія Луценка.

На форумі 21 серпня виступив президент Світового Конґресу Українців Євген Чолій, який зокрема сказав:

„З великою прикрістю мушу ствердити, що для української патріотичної спільноти це свято не є таким радісним, як повинно бути, бо сьогодні Україна переживає ще одну кризу. З приходом у 2010 році нової влади, в Україні було значно змінено державну політику відносно багатьох важливих напрямків. Нинішні владні структури підривають суверенітет України та здійснюють наступ на здобутки демократії".

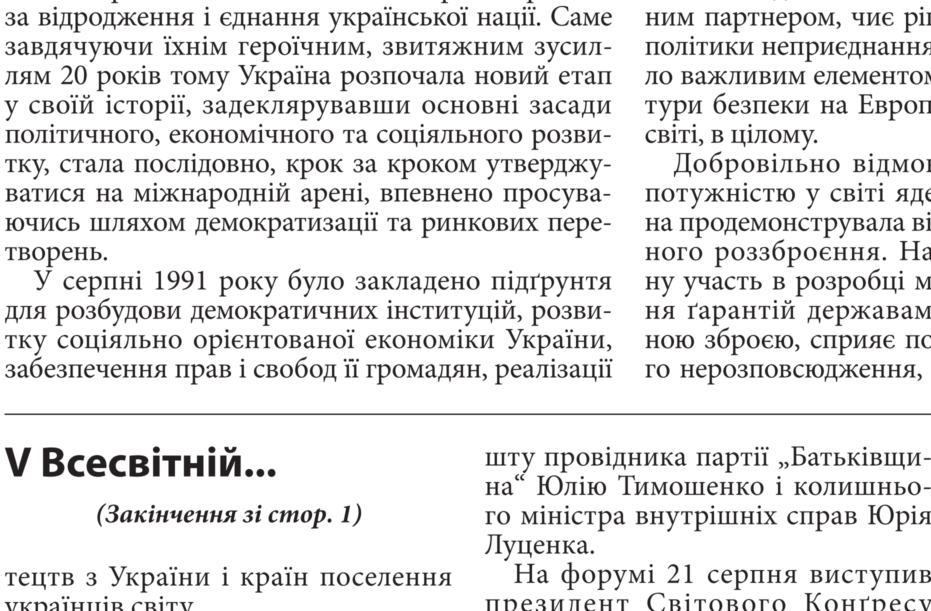
Є. Чолій навів приклади антиукраїнських дій режиму Віктора Януковича, зокрема підписання Харківської угоди про перебування російського війська в Криму, відкрите переслідування політичних опонентів, відсутність незалежного правосуддя, заперечення Голодомору як геноциду українського народу, тиск Служби безпеки України на українських патріотів, введення цензури та тиск на засоби масової інформації, порушення демократичних стандартів під час останніх виборів до місцевих рад, наступ на національні цінності народу.

Вперше на відкритті Всесвітнього форуму українців не був присутній Президент України.

Вітання В. Януковича переказав міністер закордонних справ Костянтин Грищенко. Під час його виступу учасники форуму вийшли до сцени з транспарантом „Бандократію – геть!". У залі лунали вигуки: „Ганьба Януковичу, ганьба президенту!".

Головою президії Української Всесвітньої Координаційної Ради (УВКР) обраний Михайло Ратушний, дотепер заступник голови УВКР.

Форум ухвалив „Програму діяльности державних інститутів України, закордонних українських громад та громадських організацій України", у якій зокрема закликав Президента України використати увесь свій авторитет і можливості для всебічного забезпечення в Україні верховенства права, здійснення всіх прав та свобод людини, подальшого розвитку української нації, її історичної свідомости та національної гідности, всебічного розвитку і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя, припинення політики деукраїнізації України, яку здійснюють Міністерство освіти і науки, молоді та спортуй інші установи, котрі нехтують Конституцією України. *(УВКР)*

Делегат V Всесвітнього форуму українців з плякатом з написом „Бандократію – геть!" 19 серпня у день відкриття форуму. Фото: УНІАН

АМЕРИКА І СВІТ

Папа закликав молодь до більшої активности в Церкві

МАДРИД. – 21 серпня, на четвертий, останній день свого перебування в столиці Еспанії у зв'язку з молодіжним фестивалем Римо-Католицької Церкви Папа Бенедикт XVI відслужив урочисту Службу Божу, на яку зібралося понад 1.5 млн. молодих людей з 193 країн. У своїй проповіді Папа закликав католицьку молодь світу відігравати активнішу ролю у справах Церкви, пропаґувати віру Христову навіть в умовах опору і байдужости і „не шукати відповідей на духовні запитання самотужки". На Службі Божій, яку понтифік відправляв просто неба, були присутні король Еспанії Хуан Карлос і королева Софія. *(„Голос Америки")*

Дж. Байден розвіяв не всі сумніви Китаю

ВАШІНҐТОН. – Виступаючи перед студентами університету в китайському місті Ченду, віце-президент США Джозеф Байден запевнив, що фінансовим інвестиціям Китаю в американську економіку не загрожує жодна небезпека. Дж. Байден підкреслив, що левова частка внутрішнього боргу США далі перебуває в руках американців, тому Вашінґтон зацікавлений у якнайефективнішому приборканні витрат і усвідомлює свою відповідальність щодо сплачення боргів країни. Коментуючи промову Дж. Байдена, офіційне інформаційне аґентство Китаю „Сіньхуа" назвало запевнення Дж. Байдена недостатніми, бо вони, мовляв, не розвіюють усіх сумнівів Китаю, а також спричиняють занепокоєння на інших фінансових ринках світу. На думку китайської сторони, „Вашінґтон має усвідомити, що довіру неможливо відновити самою риторикою". На закінчення доповіді Дж. Байден сказав, що США і Китай поділяють чимало стратегічних цілей і відповідальностей. *(„Голос Америки")*

Президент Б. Обама має намір припинити депортації нелеґалів

ВАШІНҐТОН. – Аґентство „ABC News", з посиланням на адміністрацію Президента Барака Обами, повідомило 19 серпня, що в США будуть скасовані масові депортування нелеґалів, котрі не мали за собою ніяких кримінальних злочинів. Представники адміністрації пояснюють, що нема сенсу витрачати сили різних державних служб на „тихих" нелеґалів, включаючи родичів військовослужбовців і молодь, котра потрапила до США в дитинстві разом з батьками – в той час, як на території країни можуть незаконно знаходитися особи, котрі вчинили тяжкі злочини. Адміністрація Б. Обами зазнала критики з боку захисників прав вихідців з країн Південної Америки, що було пов'язане з посиленням депортуваня нелеґалів. Вони заявили, що не підтримають Б. Обаму на наступних президентських виборах. На ці погрози Президент відповів обіцянкою припинити переслідування нелеґалів. *(„Кореспондент")*

101-ша американська дивізія повернулася з Афганістану

ВАШІНҐТОН. – Минулого тижня, 18 серпня, повернулися на рідну землю вояки 101-ої повітряно-десантної дивізії США. На військовому летовищі в Кентакі їх зустрічали рідні та друзі. За спиною цих хлопців – чималий бойовий досвід. Вони пройшли тисячі кілометрів по афганських горах, брали участь у 5,000 збройних операціях. 101-ша дивізія заслужила слави у всіх великих збройних конфліктах, починаючи з Другої світової війни. Від середини 2010 року в Афганістані загинуло 17 вояків 40-ої бриґади, а в цілому дивізія цього року втратила понад 130 вояків. *(„Голос Америки")*

Ізраїль пропонує США „Залізну баню"

ЄРУСАЛИМ. – Ізраїльська компанія „Рафаель" і американська „Рейтіон" створили консорціюм, котрий сприятиме приходові на американський ринок зброї ізраїльської системи протиракетної оборони „Залізна баня", яка здатна діяти узгоджено з американською системою „С-РАМ". До складу однієї батареї „Залізної бані" входить багатоцільовий радар, центр керування вогнем і три пускові пристрої по 20 протиракет кожний. Комплекс може визначати місце падіння ракети противника і скасовувати команду на її знищення, якщо вона має впасти в районі, населеному людьми. Однієї такої батареї досить для повного прикриття території площею 150 квадратних кілометрів. *(„Кореспондент")*

Німці не вірять, що А. Меркель дасть раду з кризою

БЕРЛІН. – Як свідчать висліди соціологічного дослідження, проведеного компанією „Дойчлянд-Тренд", більшість німців скептично ставляться до здатности Канцлера країни Анґели Меркель оздоровити і стабілізувати еврозону. 55 відс. опитаних громадян не вірять, що уряд спроможний відвернути нову фінансову і економічну кризу, 20 відс. респондентів заявили, що взагалі не вважають А. Меркель компетентною у фінансових питаннях і не мають до неї найменшої довіри. Ще неґативніше німці оцінюють дії Президента Франції Ніколя Саркозі. Лише 15 відс. опитаних схвалюють його фінансову політику, 63 відс. заявили, що не довіряють Н. Саркозі. *(„Кореспондент")*

Американці не хочуть нафтопроводу з Канадою

ВАШІНҐТОН. – 20 серпня в американській столиці заарештовано 65 осіб, котрі перед Білим Домом протестували проти будівництва нового нафтопроводу з Канадою, який має пролягати через шість американських штатів, а загальна його довжина – 2,800 кілометрів. Незважаючи на те, що це будівництво створило б чимало робочих місць і забезпечило б США необхідними енерґоносіями, захисники довкілля, котрі виступають за розвиток екологічно чистої енерґії, гостро критикують проєкт нафтопроводу, ціна якого – 7 млрд. дол. Протестна акція триватиме до 3 вересня. Її організатори запевняють, що готові навіть до масових арештів, бо сподіваються, що Президент Барак Обама врешті зверне увагу на їхні арґументи і не підпише законопроєкт про будівництво нафтопроводу. *(„Голос Америки")*

Терористи повбивали людей під час молитви

ГАЙБЕР, Пакистан. – 19 серпня терористи кинули бомбу в сунітську мечеть, коли там молилися віруючі. Загинуло 24 осіб, понад 70 дістали тяжкі поранення. Загалом у мечеті перебувало тоді майже 300 мусульман. Гайбер належить до тих районів Пакистану, котрі майже не контролюються урядом країни. Через Гайбер пролягає один з головних маршрутів постачання військ НАТО в Афганістані. У зв'язку з цим ісламські бойовики вже декілька разів знищували тут цистерни з топливом. *(„Кореспондент")*

Американські родини вчаться заощаджувати

ВАШІНҐТОН. – Середній американець сьогодні має 4,700 дол. боргу на кредитних картках. Це на 5 відс. більше, ніж минулого року і на 16 відс. менше у порівнянні з найвищою відзначкою кредитної заборгованости окремих осіб. Нині більшість американців виплачує борги вчасно, кількість невиплати кредиту – найнижча за останні 17 років. Останнє дослідження аґентства „П'ю" (Pew) засвідчило, що американці докорінно змінили своє наставлення до фінансів. 52 відс. опитаних сказали, що й надалі зменшуватимуть витрати, 48 відс. плянують заощаджувати більше. „Родини повинні навести порядок у своїх фінансах, а оздоровлювати економіку країни – це справа уряду", – вважає професор економіки Корнельського університету Роберт Френк. *(„Голос Америки")*

Біля Японії стався новий землетрус

ТОКІО. – 19 серпня біля північно-східнього узбережжя Японії стався потужний землетрус, маґнетуда поштовхів якого, за попередніми даними, становила 6.8. В країні було оголошено осторогу щодо можливого цунамі, котре могло спричинити хвилі висотою до пів метра. Сейсмологи вважають, що в Азіятсько-тихоокеанському реґіоні небезпека цунамі не може виникнути. Працівники атомної електростанції „Фукушіма-1" повідомили, що нові поштовхи не мали впливу на станцію. *(Lenta.ru)*

В США повторено рекорд за кількістю стихійних лих

ВАШІНҐТОН. – Уряд США повідомив, що за серпневими даними кількість великих природних лих, котрі спіткали країну в 2011 році, вже досягнула рекордної позначки. У звіт Національного управління океанічних і атмосферних досліджень потрапили лише ті катаклізми, збитки від котрих перевищували 1 млрд. дол. До середини серпня в країні було зареєстровано дев'ять стихійних лих такого маштабу. Мова йде про повені, торнейдо, снігові бурі і аномально сильну спеку. Збитки від великих природних катастроф у 2011 році перевищили 35 млрд. дол. Офіційні чинники передбачають, що цей рік ввійде в історію як один з найбільш невдалих для США з погляду стихійних лих. Втім, автори згаданого звіту підкреслюють, що загальні збитки втрат від природних лих за „рекордні" 2008 і 2011 роки значно поступаються перед збитками від окремих катаклізмів-ґіґантів. Одним з них був гураґан „Катріна", який у 2005 році обійшовся країні в понад 100 млрд. дол. *(„Кореспондент")*

Школярка викрила грабіжника швидше, ніж поліція

ФІЦДЖЕРАЛЬД, Джорджія. – 12-літня учениця 7-ої кляси Джесіка Мейпл самостійно вистежила грабіжника, який в липні цього року пограбував будинок її прабабусі. До того ж, розстеженням вона зайнялася лише після повернення з дитячого табору. У найближчому льомбарді дівчинка виявила вкрадені в домі прабабусі речі, відтак довідалася, хто їх туди здав, а після того сміливо пішла з мамою до злодія і спитала, нащо він це вчинив. „Він спочатку відмагався, а згодом зізнався у скоєному", – сказала Дж. Мейпл в поліції. *(„Кореспондент")*

США виявили невдалий російський супутник

ВАШІНҐТОН. – Командування повітряно-космічної оборони США зафіксувало на орбіті об'єкт, який є загубленим росіянами супутником „Експрес-АМ4". Крім супутника на орбіті, але з іншими параметрами, був виявлений і розгінний бльок „Бриз-М". Зафіксовані параметри не дозволяють використовувати супутник за призначенням, хоч „Експрес-АМ4" вважається найбільш потужним і високотехнологічним російським супутником зв'язку на сьогоднішній день. Він був створений в центрі ім. Михайла Хрунічева на базі европейської плятформи „Евростар-2000". Супутник мав забезпечувати цифровим телебаченням Далекий Схід і допомогти вдосконалити в Росії технології супутникового Інтернету. Без нього, за словами фахівців, розвиток цифрового телерадіомовлення затягнеться на невизначений термін в 19 реґіонах Росії. „Експрес-АМ4" був пущений 18 серпня з космодрому „Байконур" на ракеті-носії „Протон". Однак, через деякий час супутник зник з радарів. *(Бі-Бі-Сі)*

Жертви Б. Мейдофа вимагають компенсацій від банку „UBS"

НЮ-ЙОРК. – Адвокат Ірвін Пікард подав у суд Ню-Йорку новий позов до банку „UBS", вимагаючи від нього виплатити 2 млрд. дол. постраждалим він фінансового махінатора Бернарда Мейдофа, котрого в червні 2009 року засуджено до 150 років позбавлення волі. І. Пікард має намір довести, що банк „UBS" навмисне вводив в оману фінансових реґуляторів як у США, так і в Люксембурґу, приховуючи свої зв'язки з Б. Мейдофом. *(Lenta.ru)*

Слід покладатися на власні сили

Яким має стати громадянське суспільство України? Які механізми його появи? Чи готові українці творити громадянське суспільство, яке допомогло б вирішити безліч проблем? Яка рола належить молоді у цьому процесі? Про це журналістці Світлані Орел розповіла 12 липня в Кіровоградському технічному університеті Любов Боса, викладач катедри українознавства, де діє наукова лябораторія, яка досліджує проблеми етнокультурної та громадської соціялізації молоді.

На численних прикладах з історії видно, що кожного разу, коли українці виходили за межі свого хутора, з-під впливу імперій, миттю відчувався сплеск ініціятив та ідей. Яскравий приклад – бурхливий розвиток „Просвіти" в кінці XIX – на початку XX ст. Колективний розум, об'єднаний ідеєю просвітництва, швидко породив й інші, практичні прояви самоорганізації – кооперативний рух, розвиток кас взаємодопомоги, підприємництво (маслобойні, пекарні). Той час підштовхнув сплеск громадянської активности тодішньої молоді, яка до подій 1917-1920-их років прийшла з певною позицією, зформованим світоглядом.

Але, як стверджують дослідники цієї проблематики, для українців характерна соціялізація за моделлю малої групи. Родина, куми, брати, сусіди – це маленька спільнота, яку науковці називають спільнотою переживань. Взаємини між цими людьми дуже близькі, можна сказати особистісні.

Українець не терпить нещирого ставлення до себе, штучности у взаєминах. З одного боку, це дуже позитивно, бо такого явища, як спільнота переживань, коли люди у взаємодопомозі виявляють свої найкращі якості, наприклад, у Західній Европі не спостерігалось, а з іншого боку – це гальмо для ширшої спілки, здатної на серйозну потугу. Часом люди навіть не ідентифікували себе українцями, а просто членами якоїсь малої групи. Приблизно за такою схемою виникло козацтво, коли українці об'єднувались під тиском критичних соціяльних обставин. Коли в українцеві заговорить громадянськість, він здатен на великі вчинки.

У наш час ймовірність стихійного об'єднання українців дуже мала. Отож необхідна велика просвітницька робота. Виховання громадянина починається з школи. У шкільній програмі передбачений цикл дисциплін, який дає дітям теоретичні знання громадянства. А на практиці? Часто складається враження, що Пласт, скаВти, клюби за інтересами керівництвом навчальних закладів часто сприймається як щось непотрібне, зайве, підозріле і навіть вороже.

Ми й досі не завжди розуміємо, що теорія тільки тоді працюватиме, коли вона буде підтверджена на практиці – у гуртуванні дітей, у підтримці і розвитку їхньої ініціятиви, у сповідуванні українських громадських цінностей.

В СРСР переважала тотальна вертикальна залежність кожної особи від держави, а горизонтальні зв'язки – людини з людиною – всіляко переслідувались. Досі люди перебувають в полоні тих уявлень про вертикальну систему зв'язків, як єдино можливу. Вони не шукають зв'язків з однодумцями для вирішення своїх проблем у незалежних від держави групах, а сподіваються на державу або просто впадають у зневіру. Тому громада беззахисна перед намаганням влади тотально контролювати суспільне життя і використовувати національні ресурси у власних цілях.

Міністерство освіти і науки вирішило впроваджувати у навчальних закладах самоуправління, але ректори вищих навчальних закладів часто самі призначають голову ради студентського самоуправління. А ініціятива ж має йти знизу.

У політичних партіях до керівництва приходять люди, які не отримали громадського гарту, процес самоусвідомлення корисної суспільної дії не торкнувся їх. І партія для таких людей стає просто місцем праці. Відповідно, така партія не може викликати довіри, а отже, бути сильною.

Тенденція до самоорганізації в суспільстві існує завжди. Але для того, щоб народ самоорганізовувався, має бути прошарок інтеліґенції, яка показувала б йому приклад. Ледве СРСР розпався, як відбулося вивільнення суспільної енерґії, яка накопичилася в народі і готова була до самоорганізації. Рух, „Просвіта", національні товариства пробували структурувати суспільство. Але сил було настільки мало, що інтеліґенція не справилась з цим завданням.

Вивільнення суспільної енерґетики має свою циклічність. Зараз ми стоїмо на порозі нового циклу. Важко сказати, яким буде цей сплеск. На нього впливатиме уже нове покоління, яке виховувалось в останнє десятиріччя. Населення значною мірою збите з ніг матеріяльними проблемами, а вже молодше покоління, на мою думку, матиме ту достатню енерґетику, щоб змінювати суспільство.

Комерціялізація, прагнення отримати якусь вигоду присутні і в громадських організаціях, тому молодь розчаровується, йде в молодіжні антисуспільні рухи. Буде сумно, коли свідомі молоді люди, через відсутність об'єктивної громадської дії в суспільстві, підуть у такі організації.

У масовій українській свідомості існує проблема марности зусиль. Більшість людей розуміють, що слід об'єднуватись, аби вирішити якісь свої проблеми, але рідко коли такі зусилля приносять конкретний результат. Зневіра породжує зневіру.

Будь-яка суспільна дія самоцінна. Йти вперед ми можемо тільки від того досвіду, який маємо. Тим більше, що громадська ініціятива, з'являючись, має свою долю, яку відразу неможливо передбачити. Згадаймо, що український професійний театр починався з самодіяльного гуртка, тобто все з тієї ж громадської ініціятиви. Вона здатна навіть породжувати явища національної культури.

Отже, покладатися українцям слід тільки на власні сили, власну ініціятивність, шукати додатковий внутрішній потенціял. Ламаючи стереотипи минулого, важливо не втратити людей, які відчувають інших, суспільство, а не лише себе.

КОМЕНТАР З ПРИВОДУ

Міністер освіти – проти освіти

Нещодавно Міністерство освіти України оголосило про зменшення у 2011 році обсягу прийняття у вищі навчальні залди за державним замовленням на 42 відс. Таке радикальне скорочення доступу до освіти тих, хто не може дозволити собі платне навчання, викликає подив.

Але ще більший подив викликає той факт, що уряд навіть не спромігся чітко пояснити, чому державний бюджет на 2011 рік суттєво зменшує витрати на освіту – на тлі радикального збільшення витрат на утримання Президента, Генеральної прокуратури, Міністерства внутрішніх справ, Служби безпеки, підвищення витрат на обслуговування та лікування депутатів Верховної Раи та решти можновладців.

Україна перетворюється з „соціяльної держави", як то проголошує стаття 1 Конституції, на „суперсоціяльну для посадовців високої ланки та репресивну державу".

У своєму листі Міністерство освіти пояснює різке скорочення державного замовлення тим, що у 2011 році „чисельність випускників старшої школи скоротиться порівняно з 2010 роком на 142.6 тис. осіб (на 42.1 відс.) з 338.4 тис. осіб до 195.8 тис.". Міністерство також просить „врахувати, що розміщення державного замовлення ... буде здійснюватися з урахуванням реґіонального підходу ...".

Зменшення державного замовлення, яке плянується Міністерством, річ не нова. Подібні скорочення, хоча і не в таких грандіозних маштабах, мали місце два останні роки. Перше відбулось у 2009 році, коли в кріслі міністра сидів Іван Вакарчук; друге скорочення було проведене у минулому році вже за Дмитра Табачника.

Одначе, між цими двома скороченнями є дві принципові відмінності. Зменшення державного замовлення, ініційоване колишнім міністром І. Вакарчуком, торкнулося майже всіх університетів України й у відносно рівних пропорціях.

Скорочення держзамовлення при міністрі Д. Табачникові відбулось здебільшого за рахунок найкращих університетів України, які також є найбільш популярними серед абітурієнтів, з одночасним збільшенням бюджетних місць у значно слабкіших вищих навчальних закладах, і відбулося воно переважно в університетах, розташованих в західній Україні, ледь зачепивши навчальні заклади східньої та центральної України.

За реґіональною ознакою, майже всі українські вищі навчальні заклади, які отримали держзамовлення на вишкіл студентів-юристів в 2010 році, можна поділити на три групи.

Першу групу складають університети, які розташовані в західніх областях України і які зазнали суттєвого зменшення державного замовлення як на право, так і на інші напрямки вишколу.

До другої групи входять університети, розташовані в Донецькій області, яким було суттєво збільшено кількість бюджетних місць. Більшість інших вищих навчальних закладів України складають третю групу. За винятком кількох київських та реґіональних університетів, їм залишили той самий обсяг державного замовлення, що його вони мали попереднього року.

Згідно з „Обсягами державного замовлення на бакалаврів" 2009 року в шести західніх областях розташовані сім університетів, які готують студентів-юристів за державним замовленням.

В 2010 році шістьом з них обсяг державного замовлення з права був суттєво урізаний: Львівському університетові – на 29 відс., Прикарпатському та Тернопільському – на 25 відс., Волинському ім. Лесі Українки – на 20 відс., Острозькій академії– на 14 відс. та Закарпатському державному університетові – на 13 відс..

Водночас, попри оголошену міністерством загальноукраїнську політику скорочення бюджетних місць, обидва університети Донецької области, які навчають студентів-юристів за державним замовленням, отримали значне збільшення бюджетних місць з цього напрямку вишколу: Маріюпольський державний гуманітарний університет – на 28 відс. та Донецький національний університет – на 12 відс.

Найсильніші абітурієнти країни в 2010 році найчастіше обирали два українські університети – Національний університет „Києво-Могилянська академія" та Київський національний університет ім. Тараса Шевченка. З причин, які важко зрозуміти, саме ці університети і зазнали нищівного зменшення державного замовлення на право у 2010 році: НаУКМА – на 25 відс. та КНУ ім. Т. Шевченка – на 19 відс.

Національний авіяційний університет та Донецький національний університет не тільки не зазнали скорочень обсягу державного замовлення, а суттєво збільшили кількість місць, що фінансуються з державного бюджету.

Коли вдуматись, то всі ці дії Міністерства освіти підпорядковані меті зменшення конкурентоздатности провідних українських університетів і української освіти в цілому на світовій арені та обмеження доступу найперспективніших абітурієнтів до найякіснішої в країні безоплатної освіти.

З яких причин Національний авіяційний університет опинився у привілейованому становищі? Та ось з яких: першим проректором університету є депутат Верховної Ради від Партії Реґіонів Луцький, а він – як відомо з преси – кум міністра Д. Табачника.

Андрій Мелешевич,
декан факультету правничих наук Національного університету „Києво-Могилянська академія", Київ

Дивні нарікання на діяспору

Наша діяспора занадто поважна віком, щоб гніватися на тих молодих політиків в Україні, котрі нас не розуміють, дають нам характеристики, не знаючи півторасторічної історії нашого виживання за океаном – історії, по вінця сповненої самоорганізуючою працею, ностальгією і проукраїнськими надіями. Позаду нас – довгий період не те, що образливої критики, а дикої ненависти і найбрудніших диверсій проти наших найзаслуженіших організацій і найвизначніших членів нашої громади з боку офіційних совєтських ідеологів, цих „сторожових псів" імперії зла. Так що з тих часів маємо надійний імунітет проти несправедливих нагінок та інвектив.

Але що ці нагінки і старорежимні інвективи можуть повторитися вже в незалежній Україні – цього наша громада на Північноамериканському континенті не очікувала.

17 серпня в УНІАН з'явилася стаття директора Інституту української політики Костя Бондаренка, відомого політолога, але відомого ще й тим, що завжди обслуговував чинну владу, незалежно від того, в який бік вона вела Україну. Дана стаття його має назву: „Рецепт для влади – що робити з українською діяспорою". Егеж – не знає ніхто, що з нею робити, а от К. Бондаренко знає.

Ось пару речень з цього „політологічного" тексту: „Українська діяспора представлена багатьма організаціями, і найстаріші з них намагаються монополізувати свій вплив, мовляв, вони єдині вповноважені представляти закордонну громаду українців... Для прикладу, візмемо незмінного президента Світового Конґресу Українців і Українського Конґресового Комітету Америки Аскольда Лозинського... ". Автор тут зумисне фальшує дійсність, адже вже два роки СКУ очолює Євген Чолій, до речі – такий же діяльний і самовідданий українець, як і А. Лозинський , а УККА – Тамара Олексій. Однак, цитуємо далі: „Після проголошення незалежности ось уже 20 років вони не можуть знайти собі гідного місця... Я не можу собі уявити, щоб представники СКУ пікетували Білий Дім з вимогою скасувати візовий режим з Україною, полегшити торгівлю чи надати підтримку валютному курсові гривні. Це не їх інтереси, етнічних українців, але громадян США...". Така слабка уява – то особиста проблема К. Бондаренка, бо насправді заходами УККА і СКУ здійснено в сотні разів більше, ніж директор Інституту української політики може уявити.

Образливе і далеке від правди й це: „Представники „старої діяспори" не пов'язують своє майбутнє і майбутнє своїх дітей з Україною...". Визначний політолог зовсім не усвідомлює нерозривної пов'язаности „старої діяспори" з українською ідеєю і українською справою, не усвідомлює єдности світового українства, хоч це означає не менше, ніж бути громадянином України.

То як же могла з'явитися така, з дозволу сказати, „аналіза"? А дуже просто. Автор з головою видає себе цими рядками на адресу СКУ і УККА: „..З висоти прожитих за кордоном років вважають за можливе вчити керівників Української держави демократії, давати поради, впливати на політичні процеси в Україні...". Ось і вистромилися „вуха" режиму Віктора Януковича, на гододу якому безхребетний К. Бондаренко написав цю брехливу статтю – у відповідь на твердість і рішучість нашої діяспори у відстоюванні демократичних цінностей в Україні.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 дод. 3041
e-mail: admin@svoboda-news.com

Керівник відділу оголошень – Марійка Осціславська (973) 292-9800 дод. 3040
Fax: (973) 644-9510
e-mail: adukr@optonline.net

Передплата – Марійка Пенджола 973) 292-9800 дод. 3042
e-mail: subscription@svoboda-news.com

СЕРПЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Тільки шість днів, від 19-го до 24-го...

Написану у Святому Письмі таємницю, що у Бога один день – як тисяча літ, і тисяча літ – як один день, можна, мабуть, розуміти і так, що й земний час іноді не йде, а пливе мляво й рівно, без злетів і спадів, без великих, позначених Божою печаттю, змін. Й раптом – вибухає, раптом один день вміщує в собі стільки подій, що їх у спокійнозастійні періоди могло б вистачити на роки і десятки років.

Отаким перенасиченим набувалими змінами і перенапруженим очікуванням змін ще більших був кожен день від 19 серпня до 24 серпня 1991 року. Хронологію подій ми вже добре знаємо – що за чим ішло, знаємо, чому ішло: тому що визволення України з трьохсотлітньої неволі відповідало Божій справедливості. Та ми ніколи не будемо знати всіх деталей великого зудару між світлими і темними силами, і земними, і небесними – у битві за волю України і проти волі України. Можемо тільки здогадуватися, як чорні сили, захоплені зненацька, гарячково намагалися застосувати багатовіковий московський досвід нищення українства, зокрема виплеканну до віртуозности методу убивства України українськими руками.

А назовні це мало виглядати ще й як респектабельно: „соціяліст з людським обличчям" Михайло Ґорбачов дає на підпис республікам договір про новий – ну, геть новий, геть демократичний! – Союз. І якби з цією пропозицією М. Ґорбачов прийшов бодай три-чотири роки раніше, проблеми з підписами не було б ніякої.

Але річ у тім, що історичною місією М. Ґорбачова, хоч ним і не усвідомленою, був, згідно, мабуть, знову ж таки з Божим пляном, не новий союзний договір, а кількарічний період „гласности", протягом якого на поверхню суспільної свідомости встигло вирватися стільки відомостей про пекельну сутність імперії, що не тільки Литва, Латвія й Естонія, не тільки Грузія і Молдова сприйняли той договір, як дикий анахронізм, як абсурд, але навіть Україна, навіть її компартійна верхівка, засумнівалась і захиталась.

Україні ж досить захитатись, як Москву негайно починало трусити зі злоби і страху. Саме могутній патріотичний антиімперський рух в Україні змусив М. Ґорбачова масними словами заговорити про „зовсім новий" СРСР – Союз Радянських Суверенних Республік.

І ще невідомо, чи на цю словесну „ґарантію" суверенности не спокусився б офіційний – тоді ще всуціль комуняцький – Київ, адже ж новий союзний договір не суперечив Декларації про суверенітет України, прийнятій Верховною Радою 16 липня 1990 року. До того ж, М. Ґорбачов весь час нагадував українцям про втішні для Москви висліди всесоюзного референдуму у березні 1991 року, на якому понад 60 відс. громадян висловилися за збереження СРСР у федеративній чи конфедеративній формі.

Небо не дозволило М. Ґорбачову злукавити – взяло й відкрило завісу за його спиною, а там зграя відвертих шовіністів з тремтячими від страху руками узгоджувала плян збереження імперії в її звичній, централізованій до крови на швах формі. Вулиці Москви зайняли танки і гармати.

М. Ґорбачов повів себе дворушно – ще й досі не з'ясовано до кінця, чи був він проти змовників, чи був одним з них, тільки хитрішим і мудрішим.

Але, як то кажуть, на всякого мудреця досить простоти. Її втіленням був тоді Борис Єльцин – нездоланна перешкода на шляху і М. Ґорбачова, і московських путчистів. Завдяки йому Росія вступила в той коротенький період своєї історії, про який один західній політик сказав: „На 50 років тиранії там припадає п'ять років демократії".

З того майже безхмарного періоду залишився крилатий вислів Б. Єльцина, котрий сьогодні вже звучить, як чорний гумор: „Кожен росіянин, прокинувшись вранці, має спитати себе, що доброго він може зробити для України". Чорний гумор, бо нинішня Росія за своїм внутрішнім змістом вже саме така, якою її хотіли бачити серпневі путчисти.

Цікаво, що й тоді, за Б. Єльцина, їх заарештували, але не судили, бо це, мовляв, був не антидержавний переворот, а навпаки – спроба зберегти державу. Судом для них був їхній власний страх. Застрілилися міністер внутрішніх справ СРСР Борис Пуґо, Маршал Сергій Ахромеєв, вистрибнули з високих поверхів і розбилися на смерть керуючі справами Центрального Комітету Комуністичної партії Георгій Павлов і Микола Кручина, залишивши по собі грубу теку з докладною інформацією про нелеґальну комерційну діяльність ЦК партії і КҐБ, про створення офшорних зон на гроші партії за кордонами СРСР і т. п.

Не було ради – київські комуняки, не маючи вже нічого до сказання після придушення московського путчу, пристали до національно-демократичної Народної Ради в українському парляменті і, теж немалою мірою приневолені власним страхом, 24 серпня проголосували за державну самостійність України. На жаль, цей страх позначився й на самому тексті Акта проголошення незалежности, з перших речень якого нібито випливає, що Україна відновила свою державність не тому, що це був єдиний спосіб зберегти і відродити націю, а тому, що, бач, в Москві стався заколот: „Виходячи із смертельної небезпеки, яка нависла була над Україною в зв'язку з державним переворотом в СРСР 19 серпня 1991 року,...". Хоч можна було відразу почати з арґументу після першої коми: „Продовжуючи тисячолітню традицію державотворення в Україні..." – і далі за текстом.

Якби нинішня влада в Україні була справді українською, не зле було б написати додаток до Акта з 24 серпня, відзначивши в ньому: мовляв, виходячи із смертельної небезпеки, яка нависає над Україною в зв'язку з тим, що другий Президент Росії Володимир Путін здійснив тихий, зовні непомітний антидемократичний, неоімперський переворот, закликаємо українське суспільство до ідейної та організаційної єдности в ім'я незалежного майбутнього Української держави, в ім'я повноварітсного відродження української нації.

П. Ч.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Плідна співпраця з Вірою Річ

У „Свободі" 8 липня була поміщена цікава стаття Романа Ференцевича „Про двох українолюбів", у якій йшлося про перекладачів української поезії англійською мовою – Віру Річ і Кляренса Менінґа. Я хотів би дещо додати щодо В. Річ, тому що мені довелося співпрацювати з нею в перекладанні поезій Тараса Шевченка та інших поетів англійською мовою.

По-перше, треба сказати, що В. Річ і її мати спершу познайомилися не з українською громадою, як говориться у статті, а з білоруською в Лондоні. В. Річ була, мабуть, частинно білоруського походження і мала білоруських приятелів. Разом з названою матір'ю Елізабет Ґарві вона часто ходила до білоруської греко-католицької церкви і громади, яку провадив Єпископ Сіпович.

З українцями і українською справою В. Річ вперше познайомилася кілька літ пізніше, коли ми зустрілися на сходинах студентського Східньоевропейського товариства восени 1955 року в Оксфорді. В тому товаристві мені випало виконувати функції секретаря в 1955-1957 роках. Там В. Річ брала слово, розповідаючи про білоруські проблеми. Вона також пробувала віршувати.

Я показав їй деякі свої переклади українських поетів, і вона зацікавилася справою перекладів. В тому часі, крім праці над дисертацією про совєтську національну політику в Україні і занять в різних українськких організаціях і товариствах, я був впродовж 18 років фактичним редактором англомовного квартальника „The Ukrainian Review", видаваного Союзом українців у Великобританії, хоч моє ім'я і прізвище не з'являлися на титульній сторінці цього журналу, щоб не викликати переслідувань рідних в Україні.

В. Річ незабаром перервала навчання в Оксфорді і повернулася до Лондону, де закінчила студії математики в Бедфордському коледжі.

Наближалися 100-ліття смерти Тараса Шевченка і 150-ліття його народження, тому я запропонував В. Річ спробувати разом зі мною (бо вона українською мовою не володіла) перекласти Т. Шевченка англійською мовою до цих роковин. Вона погодилась.

Тоді я перекладав їй Т. Шевченка дослівно, слово за словом, рядок за рядком, даючи відповідні пояснення до малозрозумілих фраз чи слів, а вона постаралася вкладати ці слова у віршовану форму з відповідним ритмом і римою, а я перевіряв, чи все задовільно. Самим виданням цієї збірки я не займався, бо був занятий іншими справами. Тож був дуже здивований, коли побачив надруковану книжку в 1961 році, якій вона дала наголовок „Song Out of Darkness" („Пісня з темряви") і в якій не згадала про мою допомогу.

Щоправда, пізніше, за кілька місяців перед своєю смертю у грудні 2009 року, вона пообіцяла мені виправити цю помилку при перевиданні цієї книжки, але несподівана смерть обірвала цю справу. Мушу згадати, що я допомагав їй перекладати також дещо з Івана Франка та інших поетів. Твердження, що В. Річ переклала вірші 47 українських поетів, мені виглядає певним перебільшенням.

Володимир Б. Микула,
Йонкерс, Ню-Йорк

Синьо-жовтий прапор – це назавжди

Час летить, як буйний вітер. Вже виповнюється 20 років з того дня, як на міській раді у Києві вивісили український синьо-жовтий прапор. Було дивом для кожного українця, що ми дочекалися своєї самостійної України, що ми тепер маємо стан, про який наші діди і прадіди лише мріяли.

Сини і дочки вступають тепер у свою українську армію, фльоту і повітряні сили, щоб обороняти свою державу від Карпат до Кавказу. Кубань і Білогород ще окуповані сусідами – Росією. Але що є нашим, то буде нашим. Наші сусіди були певні, що вони поховали Україну, але після 350 років неволі, як той фінікс з попелу, встала Україна.

Колесо української держави крутиться ще дуже помалу, не так швидко, як ми хотіли б, але усе ж держава йде вперед. Ще минуть кілька поколінь, поки ми позбудемося психологічної неволі у наших головах.

Всі природні багатства світу – газ і олива – вичерпаються, а український чорнозем буде довіку. Синє небо і золота пшениця – це герб майбутнього по всі віки. Пам'ятаймо, що на нас, на теперішньому поколінні, лежить відповідальність за українську мову, бо без мови немає держави.

Нехай синьо-жовтий прапор повіває з кожної хати в урочистий день 24 серпня по всій Україні і там, де живуть українці в усьому світі.

Юрій Кравчук,
Вільмінґтон, Делавер

Допоможемо хворій сироті!

В дитячому будинку „Рідна оселя" в селі Микільському Кіровоградської області захворіла на рак 12-річна Настя Кривенко. Дівчинку привезли до онколікарні, але на операцію треба 750 дол., яких дитячий будинок не має.

Пожертви на лікування дівчинки збирає Українська євангельська церква, адреса якої: Ukrainian Evangelical Assemblies of God, 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На чеках просимо зазначити: „For Kryvenko".

Адреса дитячого будинку: вул. Піонерська, 24, село Микільське, Світловодський район, Кіровоградська область, 27530 Ukraine.

Віктор Ткаченко,
директор „Рідної оселі",
село Микільське,
Кіровоградська область

Настя Кривенко

Українці вдячні Валентині Гурській

Завдяки стипендії ім. Якова та Валентини Гурських, створеній свого часу в маґістратурі Сиракузького університету, Ню-Йорк, річний курс післядипломного навчання пройшли дев'ять молодих українців з Канади і Латвії, зокрема Наталя Андреєва (Дніпропетровськ), Світлана Симоненко (Київ), Віра Бий (Львів), Оксана Підуфала (Канада), Ярослав Кухарєв (Маріюполь), Катерина Каландадзе (Рига), Ірина Білоцерківська (Одеса), Софія Аврамова (Полтава) та Юрій Боровський (Київ).

Вдячні випускники маґістратури під час навчання у Сиракузах відвідують фундаторку стипендії В. Гурську, а після закінчення маґістратури (головним чином, за фахом міжнародних відносин, економіки та політології) надсилають їй листи з України з теплими словами подяки. В. Бий написала в такому листі:

„Шановна пані Валентино!

Хочу щиро подякувати Вам за Вашу сердечну доброту, за Ваше бачення доброчинности, за Вашу віру в нас, молодих українських студентів. Після успішного закінчення своїх маґістерських студій я повернулася в Україну і розпочала працю в Українському Католицькому Університеті, де відповідаю за зовнішні та міжнародні зв'язки. Я тішуся, що маю нагоду брати участь у розбудові моєї держави".

Валентина Гурська (у центрі) серед викладачів Сиракузького університету.

Про відкрите для людей серце В. Гурської тепло відгукується і подруга її молодості Броніслава Скорупська: „Доля судила нам йти ось уже понад 60 років тими самими стежками. Ти була гарна, товариська і завжди весела, а головне – була доброю товаришкою. Мені розповідали люди з Сиракуз, що ти багато допомагаєш нашим людям налагоджувати різні справи. Вони звертаються до тебе, бо вже знають, що маєш чутливе серце і нікому не відмовиш. Хай твої чудові діти та онуки будуть щасливі і люблять тебе так, як ти любиш їх, а Бог тримає тебе у доброму здоров'ї".

В. Гурська, як біолог-науковець, свого часу працювала над створенням вакцини проти поліомієліту у відомій американській компанії „Мерк Шарп" у Філядельфії. Цю вакцину винайшов Джонас Солк, а потім ще один її різновид – Альберт Сейблін. Багатьох дітей та підлітків вона врятувала, зробивши свій вклад у створення вакцини для профілактики підступної хвороби.

Хоча В. Гурська народилася на Кубані, але своєю малою батьківщиною вважає Полтавщину, звідки походять корені її родоводу.

В Сумській області В. Гурська надала матеріяльну допомогу Конотопському краєзнавчому музеєві, дітям Сумської та Конотопської шкіл-інтернатів. У Криму вона підтримує Українську школу-гімназію, при якій з 2000 року діє науково-творче українознавче товариство ім. Я. Гурського. Гімназійній бібліотеці вона переслала чимало книжок з домашньої бібліотеки. В гімназії на Дошці пошани золотими літерами викарбувано її прізвище.

Проф. Я. Гурський залишив по собі велику бібліотеку, книги якої дружина покійного вченого та педагога пересилає в Україну за сприяння Фундації ім. Івана Багряного, зокрема до Національного університету „Острозька академія", де створена особова колекція Я. Гурського, та до Сумської обласної бібліотеки.

В. Гурська за станом здоров'я переїхала до Фльориди, до доньки Тані та зятя Джона, які створили їй всі умови для проживання.

Олександер Капітоненко,
Суми

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Владику Гліба Лончину введено на престіл Екзархату УГКЦ у Великобританії

Учасники введення Владики Гліба Лончини на престіл Екзархату УГКЦ у Великобританії.

ЛОНДОН. – На свято св. пророка Іллі 2 серпня в українській катедрі Пресвятої Скитальчої Родини Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ) відбувся чин введення Владики Гліба Лончини на престіл Екзархату для українців-католиків східньої традиції у Великобританії.

Його попередниками на чолі Екзархату в якості Апостольського адміністратора чи Екзарха були Архиєпископ Вестмінстеру, кардинал Вільгельм Ґодфри (1957-1963), Августин Горняк (1963-1987, Михайло Кучм'як (1989-2002) Павло Хомницький (2002-2006), Г. Лончина – від 2009 року до 2 червня цього року, коли він був призначений новим Апостольським Екзархом УГКЦ у Великобританії. Екзархат був створений 1957 році для українців-католиків в Англії та Вейлсі, а 1968 року був поширений на Шотляндію й Північну Ірляндію.

Владика Г. Лончина народився 23 лютого 1954 року в українській родині у Стюбенвілі, США. Богословську освіту здобував у Римі: у Папському університеті „Урбаніянум" захистив ліценціят з біблійного богослов'я, а в Папському східньому інституті – докторат з літургіки. У 1975 році він вступив до українського монастиря отців-студитів у містечку Кастельґандольфо (поблизу Риму), а 1977 році був висвячений Патріярхом Йосифом (Сліпим) на пресвітера. Деякий час душпастирював у США, а 1994 році разом з співбратами-студитами прибув до України, де виконував різні служіння.

27 лютого 2002 року отримав єпископські свячення і був призначений Єпископом-помічником Львівським. Через рік він розпочав служіння Апостольського візитатора для українців греко-католиків в Італії та прокуратора Верховного Архиєпископа УГКЦ в Римі, а з березня 2004 року – Апостольського візитатора в Еспанії та Ірляндії. 2 червня 2009 року став Апостольським адміністратором Екзархату для українців візантійського обряду у Великобританії.

У день церемонії всі священослужителі пішли ходою з катедрального дому до церкви. Від УГКЦ присутніми були Патріярх Святослав, Апостольський екзарх українців-католиків у Франції, Бенелюксі й Швайцарії Михаїл Гринчишин, Екзарх для українців-католиків у Німеччині й Скандинавії Петро Крик. Вони довершили чин введення Г. Лончини на престіл Екзархату. Присутніми були Архимандрит Сергій Келеґер – душпастир українців греко-католиків в Ірляндії, священики Апостольського Екзархату.

Від Римо-Католицької Церкви були присутні Апостольський нунцій у Великобританії Антоніо Меніні, ряд єпископів, члени Асоціяції св. Івана Золотоустого з своїм президентом о. Іваном Салтерою. Від Української Автокефальної Православної Церкви були о. Богдан Матвійчук – протоєрей і голова консисторії УАПЦ у Великобританії й о. Євген Слушак.

Співав хор катедри під диригуванням Петра Кучанського.

Присутні на торжестві були також мама Владики Г. Лончини – Ірина, брати Василь і о. Тарас з дружиною Ярославою й сином Богданом.

Генеральний вікарій Екзархату о. Андрій Хома привітав гостей українською й англійською мовами.

Патріярх Святослав урочисто поставив Владику Г. Лончину Апостольським екзархом і передав йому берло пастиря. Під час Літургії Патріярх Святослав виголосив проповідь. Апостольський нунцій у Великобританії А. Меніні звернувся до новопоставленого Екзарха з теплими словами вітання.

о. Євген Небесняк

Український фестиваль відбувся в Ореґоні

СПРІНҐФІЛД, Ореґон. – 13 серпня відбувся Український фестиваль, який організував о. Ричард Янович, священик Української католицької церкви Різдва Богородиці.

Відкриття фестивалю складалося з вступної молитви о. Р. Яновича, процесії, вітання присутніх з хлібом і сіллю. Програма включала концерт українського танцювального гурту „Веселка". Публіка була вражена майстерністю виконавців. Виступи дитячої групи передшкільного віку, молоді, а окремо – старших були цікавими і добре приготованими. Про це подбали інструктори Калина і Зак П'ясти.

На подвір'ї церкви, де відбувався фестиваль, відвідувачі мали нагоду частуватися українськими стравами, купували ікони і сувеніри.

Богдан Ліський

Виступає танцювальний гурт „Веселка". *Фото: Богдан Ліський*

Хліб та сіль для гостей фестивалю.

Всі числа Свободи з 1893 року поміщені на веб-сторінці: www.svoboda-news.com/arxiv.htm

Владика Ришард (Семенюк)

Блаженніший Патріарх Святослав (Шевчук)

Кардинал Франсис Джордж

Українська Капеля Бандуристів ім. Тараса Шевченка

Програма святкування:

Субота, 24-го вересня 2011 року

9-та год. ранку – Молодіжна Конференція:
Український Культурний Осередок, 2247 West Chicago Avenue

12:15 год. після обіду – Акафіст і Святкова процесія з Ювілейною Іконою
Собор Св. Володимира і Ольги, Головний служитель – Патріарх Святослав (Шевчук)
Oakley Blvd. & Superior St. - до Катедри Святого Миколая, Oakley Blvd. & Rice St.

5:30 год. після обіду – Святковий Бенкет і Концерт Капелі Бандуристів
Головний промовець – Патріарх Святослав (Шевчук)
Hyatt Regency McCormick Place, 2233 South Martin Luther King Dr.

Неділя, 25-го вересня 2011 року

2-га год. після обіду – Загальний збір громади для привітання Патріарха
Святкова процесія єрархів, духовенства, громадських діячів та гостей до Катедри Святого Миколая

3 год. після обіду – Архиерейська Свята Літургія Подяки
Головні служителі – Патріярх Святослав (Шевчук) і Кардинал Франсис Джордж
Спів Капелі Бандуристів
Катедра Святого Миколая

Для детальнішої інформації: тел. 773-276-5080 | www.esnucc.org | contact@esnucc.org

День Пластуна відбувся на оселі „Вовча Тропа“

Збірка на День Пластуна у павільйоні.

ІСТ-ЧЕТГЕМ, Ню-Йорк. – Щороку пластуни з усіх міст США і часом з Канади приїздять на пластову оселю „Вовча Тропа“ на літні табори. Цього року батьки теж привезли своїх дітей з початку липня і повернулися через два тижні на День Пластуна, щоб з ними зустрітися.

На День Пластуна 23 липня таборовики з усіх сторін оселі появилися у своїх таборових сорочках і виступили з таборовими піснями. Новачки, в ясних рожевих сорочках, жваво виконували різні народні танці до своєї теми „Тупу, тупу нозями“.

Новаки табору „Дикий Захід“ виступили у світлокоричних сорочках, з пір’ячками на голові, з ґітарами і бубном.

„Можеш-переможеш“ – це була тема юначок, котрі в ясножовтих сорочках захоплювали батьків гарними голосами.

Юнаки таборували під темою „Пластова велика гра“ – вони цікаво співали і свистіли.

На завершення мистецької програми старшого юнацтва – табір „Ю2“, в білих сорочках, весело і голосно заспівав пісню „Всі наші голоси“.

Увечорі таборовики повернулися до своїх таборів, щоб приготуватися до ватр.

24 липня Службу Божу відслужили оо. Іван Кащак, Борис Ґудзяк та Михайло Мищук. Свято продовжувалося на головній площі, де відбулися нагородження та іменування на пластові ступені, які проводив Начальний пластун Любомир Романків.

На закінчення голова Крайової Пластової Старшини Петро Ставничий привітав почесного гостя – Володимира Козіцького, президента і головного екзекутивного директора Федеральної Кредитової Спілки Спілки Української Молоді в Америці (Йонкерс, Ню-Йорк) і подякував за щедрий даток Пластові. 30 липня більшість таборовиків поїхали додому.

6 серпня „Вовча Тропа“ вітала пластунів, котрі приїхали на Міжкрайову Пластову Зустріч, якою розпочато відзначення 100-ліття Пласту.

Наталка Фірко

Конференції на честь 90-річчя УВУ

НЮ-ЙОРК. – 6 серпня відбулися наради активу Фундації Українського Вільного Університету (УВУ), на яких обрано Комітет з відзначення 90-ої річниці УВУ.

Комітет очолив академік Леонід Рудницький, до його складу увійшли Іван Буртик, Богдан Футей, Олександер Лужницький, Андрій Шуль, Богдан Савицький, Теодор Воляник і Степан Слуцький.

Конференції відбудуться у Вашінґтоні – 1 жовтня, у Філядельфії – 6 жовтня, у Ню-Йорку – 8 жовтня. Також плянується провести конференції у Чикаґо, Дітройті і Клівленді.

Проголошено „Рік Пласту“

У зв’язку з тим, що восени цього року припадає 100-ліття зародження перших пластових частин в Україні, а на 12 квітня 2012 року призначено святкування у Львові 100-ліття заснування Пласту, Головний провід Пласту проголошує час від 1 серпня цього року до 31 серпня 2012 року „Роком Пласту“.

Під час „Року Пласту“ відбуватимуться різні святкові заходи в країнах, де існує пластова організація, зокрема вже проведена Міжкрайова Пластова Зустріч молоді США і Канади, Ювілейний табір в Німеччині (30 липня-14 серпня), відбудеться Ювілейна Міжкрайова Пластова Зустріч в Австралії (26 грудня 2011 року- 3 січня 2012 року). Завершенням святкувань буде Ювілейна Міжкрайова Пластова Зустріч в Україні 10-24 серпня 2012 року.

Пласт заснували д-р Олександер Тисовський, Петро Франко та Іван Чмола на принципах світового скавтінґу. Завданням Пласту є виховувати молодь на повноцінних громадян, здорових тілом і духом, свідомих своїх обов’язків супроти Бога, власного народу і цілого людства.

Сьогодні пластові організації діють в Австралії, Арґентині, Великобританії, США, Канаді, Німеччині, Польщі, Словаччині та Україні.

Закликаємо українські державні установи і українську громадськість в країнах поселення сприяти розвиткові Пластового руху і вихованню молоді для добра українського народу.

Володимир Базарко,
голова Головної Пластової Булави,
Орест Джулинський,
діловод святкувань

На оселі СУМ збудовано і освячено новий павільйон

Промовляє президент Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Ню-Йорку Богдан Курчак.

Урочисто розрізали стрічку на відкритті павільйону Андрій Бігун, Богдан Курчак та о. Симеон Манько.

Пропамятна таблиця при вході до павільйону.

Почесні гості на освяченні павільйону (зліва): Роман Кизик і Стефан Качарай – члени Ради директорів та Богдан Курчак – президент Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Ню-Йорку, Андрій Бігун – голова, Мирон Солтис – член Крайової управи Спілки Української Молоді. *Фото: Юрій Стецько*

ЕЛЕНВІЛ, НЮ-Йорк. – 30 липня на оселі Спілки Української Молоді (СУМ) відбулося освячення новозбудованого павільйону.

Ще в 2010 році Крайова управа СУМ розгорнула кампанію, метою якої був збір фондів для відновлення та розбудови оселі. Першими відгукнулися фінансові установи. Федеральна Кредитова Коопертива „Самопоміч" у Ню-Йорку виділила 85 тис. дол. для будівництва нового павільйону.

Зранку 30 липня о. Симеон Манько та капелян таборування СУМ брат Вінкентій Смуляк, які на запрошення Крайової управи СУМ приїхали з України, розпочали освячення павільйону.

Урочисто розрізали стрічку о. С. Манько, президент кредитівки „Самопоміч" у Ню-Йорку Богдан Курчак та голова Крайової управи СУМ Андрій Бігун. Учасники виховно-відпочинкового табору під керівництвом дириґента Андрія Стасева заспівали пісню „СУМ – наша гордість".

Плідного користування павільйоном побажав сумівцям о. С. Манько. Б. Курчак у промові відзначив, що павільйон служитиме для добробуту та виховання нашого молодого покоління.

А. Бігун подякував дирекції „Самопомочі" за щедрий подарунок, а також дружинникам СУМ, які під проводом Михайла Носаля з Осередку СУМ в Бостоні, власними силами збудували павільйон перед початком цьогорічних таборів.

А. Бігун відкрив пропам'ятну таблицю при вході до павільйону.

Жертводавці склали вже понад 500 тис. дол. на розбудову оселі.

Оксана Бартків

Чому гурт „Mad Heads XL" співає українською мовою

На оселі Спілки Української молоді в Еленвілі, Ню-Йорк, 1-4 липня відбувся український фестиваль „Надія є" („Свобода", 19 серпня), на якому виступив популярний український гурт „Mad Heads XL". З провідником гурту Вадимом Краснооким мав розмову співреферент дружинників Крайової управи СУМ в Америці Юрій Симчик.

– Чому гурт має англійську назву?

– Така рок-н-рольна назва є тому, що від початку ми були „рокабілі тріо". І нам треба було знайти відповідну назву. Ми тоді співали тільки англійською мовою, тому і назва – англійська. Перші три диски, які ми видавали в Європі, де виступали свого часу, повністю англомовні. Але музика наша розвивалася, нам було цікаво експериментувати, робити щось нове. Назва „Mad Heads" змінилася на „Mad Heads XL", тому що спочатку нас було троє, а потім стало шестеро.

– В Україні часто співають пісні російською мовою, тому що більшість країн колишнього СРСР краще розуміють російську мову. Чому ви вирішили триматися рідної української мови?

– Якби я був продюсером, який тільки рахував би гроші і створював якийсь проєкт на продаж, то, напевно, вживав би російської мови, як це роблять багато українських виконавців. Але для мене комерційний вислід не стоїть на першому місці. Для мене це момент творчий, це моє громадське зрозуміння України. Я розумію, що Україна відбудовується як держава, і від тих людей, які живуть в Україні, залежить, чи вона відбудеться. Мова є одним з дуже важливих

Вадим Красноокий з дружиною Оксаною і сином Данилом. *Фото: „Mad Heads XL"*

факторів творення держави.

В Україні з мовою є певна проблема, тому що російська мова була штучно насаджена. Україна сотні років була під впливом Російської імперії, а пізніше – Радянського Союзу. Багато українців спілкуються російською мовою як основною, хоча всі українську мову розуміють.

Не можна людину змусити говорити якоюсь мовою проти її волі. Це повинно йти від серця, і тому якраз музика і популярна пісня є дуже ефективними. Я свідомо вживаю українську мову і намагаюся служити за приклад – особисто і через музику гурту. Цей процес йде вперед – люди розуміють, що українська мова є їхньою, що вона буде мовою їхніх дітей та онуків, тому мають велику повагу до неї.

Я знаю, що українська пісня є ефективною стратегією, тому що навіть на наших виступах у Києві підходили росіяни, які працюють у Києві, і говорили, що через наші пісні вони вивчають українську мову. Це надзвичайно приємно. Це наша культурна місія.

– Як ставляться до ваших пісень українською мовою в Европі?

– Коли ми почали подорожувати Европою, я вперше замислився над тим, що в Україні відбувається з українською мовою. Це краще побачити здалека. В інших країнах ми завжди наголошували, що ми з України. Нас називали „рашен", тому що Україна тоді щойно проявилася і, окрім Чорнобиля, не було про неї відомо.

Ми наголошували, що ми – українці, ми були горді з того, але розмовляли поміж собою російською мовою. Якось в Еспанії запитали нас друзі: „Чи існує українська мова? Чому ви її не вживаєте?". Для еспанця було абсолютним безглуздям вживати мову іншої країни. Українці мають свою державу, тому повинні спілкуватися українською мовою. ***– Які ваші враження від перебування в Америці?***

– Американські українці зберігають рідну мову і культуру, це дуже важливо, і у мене це викликає захоплення. Коли повернусь, то розповім про це людям в Україні. США і Канада дуже успішні та багаті країни. Життя достатнє і легко можна стати американцем. Але люди тут тримаються свого коріння, а велика частина людей в Україні цьому не приділяють уваги. Щоб Україна стала успішною, потрібно, щоб всіх єднала національна ідея. Потріб-

(Закінчення на стор. 20)

29 серпня Україна відзначатиме 450-річчя Пересопницького Євангелія

29 серпня в селі Пересопниця на Рівненщині – батьківщині Пересопницького Євангелія – відбудеться широкомаштабне відзначення 450-річчя з часу створення цієї унікальної реліквії. Про її історію розповідається на цій та наступній сторінках.

Оригінал Пересопницького Євангелія.

Сучасне видання Пересопницького Євангелія.

Українська Першокнига

У кожного народу є пам'ятки, значення яких воістину безцінне, бо вони втілюють неповторну ідентичність народу, своєрідність його культурного образу, невмирущість його культурної пам'яті. Саме такою культовою пам'яткою для України стало Пересопницьке Євангеліє, на якому на вірність народу присягають президенти незалежної України. Коли мова заходить про зародження Пересопницького Євангелія, то зазвичай з цим перекладом (точніше, одним із перших українських перекладів канонічного тексту четвероєвангелія) пов'язують імена двох творців: переписувача Михайла Василієвича з Сянока, що на Лемківщині, та архимандрита Пересопницького монастиря Григорія.

Але, споглядаючи на тогочасні реалії, доцільним буде назвати своєрідним наріжним каменем у фундамент з'яви Пересопницького Євангелія не перекладача та переписувача, а Анастасію Гольшанську-Дубровицьку. Вона – з княжого роду. Її судженим став Кузьма Іванович з не менш відомого роду Заславських, якому у спадок дістався Ізяслав (нині – центр одноіменного району Хмельницької області. Обоє (Анастасія та Кузьма) належали до тогочасної інтелектуальної еліти, обоє будували пляни щодо укрупнення спільного княжого обійстя, обоє вірили в особисте сімейне щастя, яке увінчалося народженням дітей – Івана та Анни.

1556-ий рік фатально позначився на княжій родині смертю голови сімейства. Вочевидь, якраз цей факт став переломним у долі княгині, яка відразу після втрати чоловіка прийняла чернецтво. Ставши ігуменею монастиря в Ізяславі з ім'ям Параскева, вона почала опікуватись одухотворенням святої обителі саме через друковане та переписне слово.

Добре знаючись на церковнослов'янській мові, Параскева водночас розуміла, що між церковною та розмовною лексиками – велика розбіжність, і старослов'янська мова, якою читалося Святе Письмо під час Служби Божої, не задовольняє повноти розуміння написаного простолюдом. Звідсіля й народився задум перекласти Євангеліє на живу народну мову.

Цей задум за своєю суттю був сміливим, реформаторським, бо суперечив тодішнім консервативним канонам, які стояли на захисті непорушности та незмінности того, що створювалося віками.

Більше того, ігуменя Параскева дала цій справі своє благословення, без якого жоден з ченців не мав права взятися за роботу. Таким чином справа, про яку мріяв не один сподвижник, у тому числі й князі Острозькі, саме з ініціятиви ігумені Параскеви зрушилася з місця і почала давати результат – поволі (слово за словом) Святе Письмо набирало національного кольориту.

Пересопницьке Євангеліє творилося з 1556 по 1561 рік, і протягом цього часу ігуменя була в курсі усіх переписних подій. Але чи дочекалася вона своєї заповітної мрії в завершеному вигляді? Чи тримала Пересопницьке Євангеліє у власних руках? Зрештою, чи здійснювала, використовуючи новостворену книгу, Службу Божу? Одностайної відповіді на ці запитання немає з тієї причини, що завершення роботи над майбутнім раритетом і час смерти ігумені Параскеви позначені одним роком – 1561-им.

Свято-Миколаївська церква у Пересопниці, за переказами, бачила ще козаків Богдана Хмельницького.

Хто приклав до Євангелія руку, а хто – серце?

За свідченням, залишеним на сторінках Пересопницького Євангелія, над його перекладом і переписуванням працювало щонайменше двоє людей: архимандрит Григорій та писець М. Василієвич. У післяслові проглядається також щирість М. Василієвича, котрий усвідомлював, що за канонами не можна змінювати євангельський текст, втім, можна його коментувати. І цей коментар звернений не лише до Бога, але й до кожного читця, котрий братиме в руки Святе Писання. Відтак автор дозволив собі вільний коментар – про сам текст, про роботу над переписом і, звичайно, про всіх причетних до створення Пересопницького Євангелія. У тому числі й про свою місію – викласти святі істини на перґаменті „чистим і красивим" письмом.

Таким чином, згадана місія у М. Василієвича вийшла насамперед виконавчо-послушницькою. Натомість у згадках про іншого автора Пересопницького Євангелія – ченця Григорія – переписувач не обмежився констатацією про виконану роботу, а возніс своєму напарникові по книжній справі вдивовижу величальне слово. Відтак можна зробити висновок, що о. Григорій – це своєрідний керманич проєкту, котрий відкинув з помислів срібло і злато, глибоко перейнявся любов'ю до Бога і повністю присвятив себе приналежности до Писання. Вважають, що саме він робив переклад, який потім каліграфічно переписував писар.

Від Двірця – до Пересопниці

Пересопницьке Євангеліє справедливо можна назвати Двірецько-Пересопницьким. Чому? Бо писалося воно у двох місцинах – селах Двірець і Пересопниця, які колись належали різним князям, котрі потім поріднились у межах Великої Волині; нині ж є територіяльною складовою відповідно Хмельницької та Рівненської областей.

Зокрема, за архівними даними, перші перекладені слова Святого Письма лягли на перґамент

Пам'ятник Першокнизі у селі Пересопниця.

Величнo вознісся у Пересопниці культурно-археологічний центр.

(Продовження на стор. 13)

29 серпня Україна...

(Продовження зі стор. 12)

у Двірецькому Свято-Троїцькому монастирі. Сталося це 15 серпня 1556 року, якраз у день Успіння Богородиці.

Усього в Свято-Троїцькому монастирі було відтворено 155 перґаментних сторінок безцінної духовної та історичної пам’ятки при загальній кількості 482 листи. На цих 155 сторінках укарбувались Євангеліє від Матвія і перша половина тексту Євангелія від Марка. Згодом роботу було припинено і перенесено до Пересопниці, де у монастирі при церкві Різдва Богородиці довершилося в переписному вигляді Євангеліє від Марка, завершені Євангелія від Луки та Іоана, післямова до пам’ятки і Місяцеслов.

Чому саме відбулася переміна місця перепису Святої Книги? Можливо, це пов’язано з кращими умовами для праці. Можливо, з особистими переконаннями о. Григорія, котрий був архимандритом Пересопницького монастиря. А можливо, з тим, що перепис під свою опіку взяли князі Чарторийські, резиденція котрих була у Клевані, а від Клевані до Пересопниці – рукою подати.

Євангеліє в оксамиті

Засновники і творці Пересопницького Євангелія мали намір одягти Слово у вишуканий та традиційний для середньовіччя матеріял. Коли книгу поставили на терези, то з’ясувалося, що попри її безцінну духовну вагу фізична вага становить 9 кілограмів 300 грамів.

Таку масивність, насамперед, зумовила основа, на якій писалося Євангеліє. Це був перґамент, тобто вироблена шкіра ягнят або телят. Зважаючи на обсяг Євангелія (а це – 482 аркуші розміром 38 на 24 сантиметри), підрахунок засвідчує, що на створення 964 сторінок фоліянта використано шкіру отари овець.

Щодо чорнила, то його виготовляли самі ченці за декількома рецептами, один із яких був таким: „Дрібно стовкти чорнильні горішки і просіяти їх через сито, потим полити кислим і прісним медом і змішати з вишневим клеєм, в розчин опустити 12 залізних пластинок і поставити судину в тепло. Тричі в день помішувати і проціджувати“.

Обкладинки Пересопницького Євангелія змінювався у зв’язку із загальною тенденцією – церковні книги були у постійному користуванні, тому швидко зношувалися і потребували оновлення.

Так, в інвентарі Пересопницького монастиря і села Пересопниці, датованому 25 жовтнем 1600 року, згадано, що Євангелію було атласом зеленим крите, на ньому срібла білого – п’ять бляшок.

Той варіянт обкладинки єдиного примірника, що зберігся донині і перебуває в Інституті рукопису Національної бібліотеки України ім. Володимира Вернадського, за висновком дослідників, датується початком XVIII ст.

Виготовили тодішню оправу на замовлення Гетьмана Івана Мазепи, який 1701 року подарував рукописну книгу Переяславському катедральному соборові. Палітурна покришка має оксамитовий покривний матеріял і дорогоцінний оклад, про що, власне, йде мова у вкладному записі на сторінках рукопису Пересопницького Євангелія.

Найстарша жителька Пересопниці 83-річна Ганна Чумак.

Директор Рівненської філії державного підприємства „Охоронна археологічна служба України“ Богдан Прищепа біля будівлі у стилі XII-XIII ст.

Крізь віки – тернистим шляхом

Пересопницьке Євангеліє тривалий час перебувало у Пересопниці, в монастирській обителі, і вважалося дорогоцінністю, якою не тільки пишалися, але й повсякчас користувалися під час Служби Божої. До 1701 року книга згадана лише один раз у переписі монастирського інвентаря.

Фактично з 1701 року почалося друге життя української Першокниги, коли Гетьман І. Мазепа, який натрапив на його слід, передав Євангеліє в дар Переяславському єпископському престолові, розпорядився надати книзі „нового обличчя“, оскільки палітурка набула не вельми доброго вигляду. Для цього й було використано модний на той час зелений оксамит.

Опісля, вже у XIX ст., у життєпис книги історія вписала ще одне величне пошанування – в особі геніяльного українського поета і художника Тараса Шевченка, коли він за дорученням Київської археографічної комісії перебував у Переяславі, де оглядав тамтешні старожитності. Серед тих шедеврів, які були описані в археографічному звіті, почесне місце зайняло Пересопницьке Євангеліє.

Коли ж Українська Церква остаточно підпала під відання російського Синоду, Євангеліє вийшло з Богослужбового ужитку і було передане до бібліотеки Переяславської семінарії. Саме в бібліотеці на нього натрапив у 1831 році Осип Бодянський, відомий археограф та славіст, який закінчив філологічний факультет Московського університету, навчався у Полтавській семінарії.

Коли у 1860-их роках семінарію з Переяслава було переведено до Полтави, туди разом з іншими старожитностями помандрувало також Пересопницьке Євангеліє. Потім його шлях проліг до Петербурґу.

Це сталося в 1873 році, коли полтавський архиєрей віддав рукопис для ознайомлення міністрові народної освіти та обер-прокуророві Синоду графові Дмитрові Толстому, котрий відвідав Переяслав. Євангеліє повернулося до бібліотеки Полтавської духовної семінарії у 1887 році після смерти князя завдяки заповітові його дружини.

Тривалий час рукопис перебував у Полтавському єпархіяльному давньосховищі. Під час Другої світової війни книгу в числі найцінніших експонатів евакуювали до башкирського міста Уфи.

Коли закінчилося воєнне лихоліття, українська Першокнига знову повернулася в Україну – до Києва. Спочатку зберігалась у фондах музею-заповідника Києво-Печерської лаври, а 24 грудня 1948 року її передали в Центральну наукову бібліотеку (тепер – Національна бібліотека України ім. В. Вернадського).

Друге життя Пересопниці

У XII-XII ст. Пересопниця була могутнім княжим містом, але останнім часом змаліла до провінційного поселення, у якому трішки більше 100 жителів. Нині це село просто не впізнати. Підставою для таких перемін стало 450-річчя Пересопницького Євангелія, яке відзначатиметься 29 серпня. До свята село примножилося низкою архітектурних споруд – культурно-археологічним центром, музейним комплексом під відкритим небом „Княже місто“, фортифікаціями у давньому стилі. До Пересопниці проляглиасфальтовані шляхи. У селі з’явився природний газ. Причепурилася місцева церква, благоустроєно об’єкти соціяльно-культурного призначення.

Найстарша жителька Пересопниці 83-річна Ганна Чумак на громадських слуханнях мовила: „Колись моя бабця казала: Пересопниця вже ніколи не стане такою великою, як колись, коли була містом і центром удільного князівства, але ще обов’язково настануть такі благотворні часи, коли її пошанують, як ніколи раніше, від чого вона стане просто невпізнанною. Здається, нині такі часи настають“.

Свято матиме державний статус, адже 2011 рік в Україні проголошено роком української Першокниги. На підготування та проведення свята використано до 50 млн. грн., зокрема на культурно-археологічний центр з Музеєм української Першокниги.

З усіх проєктів такого центру найкращим виявився проєкт архітектора Віктора Ковальчука з Рівного. Споруда має вигляд розгорнутого Євангелія та свічки, з скульптурами творців Першокниги.

Завершується реконструкція садиби княжого дружинника з будівлями у стилі XII-XIII ст., криницею, предметами домашнього ужитку.

Знайдена у Пересопниці булава.

Знайдені у Пересопниці іконки.

У Пересопниці знайшлася булава засновника Москви

Будівельники та археологи натрапили на унікальну історичну знахідку – давньоруську булаву, що датується XII ст.

Науковий співробітник державного підприємства „Волинські старожитності“ Михайло Вашет вважає, що пересопницька булава – атрибут військової влади. Виготовлена вона з бронзи, зверху покрита позолотою.

Вона належала, можливо, князеві Юрієві Долгорукому, засновникові Москви, який перебував у Пересопниці навесні 1150 року і в пересопницькому замку справив весілля – одружив сина та видав заміж доньку.

Князівські іконки

На початку першого тисячоліття княжі родини на Волині щиро сповідували християнство – про це засвідчує знахідка у селі Пересопниці, де археологи виявили дві натільні іконки періоду XII ст. Вони, за твердженням науковців, доволі рідкісне явище. На одній із них зображено св. Георгія, на іншій

(Закінчення на стор. 22)

Дирекція Школи Українознавства
при ОУА „Самопоміч"
в Ню-Йорку

подає до відома, що

НАВЧАННЯ

в новому шкільному році 2011/2012

розпочнеться

в суботу, 17 вересня 2011 р.

ЛІТУРГІЄЮ В ЦЕРКВІ СВ. ЮРА

Схід, 7-ма вулиця, Ню-Йорк, Н.Й.

Збірка учнів по клясах год. 9-та ранку.

Навчання почнеться після Літургії і
триватиме до 1:00 год. по пол.

Вписи нових учнів від 1-ої до 12-ої кляси,
як також передшкілля,

відбуватимуться

в суботу 17 вересня в канцелярії школи.

Вхід до школи з Т. Шевченко Плейс
(між 6-ою і 7-ою вулицями).

При школі існує **СВІТЛИЧКА**, під зарядом
83 Відділу Союзу Українок Америки.

ДИРЕКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ ШКОЛИ

Наукове Товариство ім. Шевченка
в Америці

До 20-ої річниці
Незалежности України

запрошує

на

Круглий стіл,

присвячений сучасним проблемам внутрішньої
та зовнішньої політики української держави

Учасники:

Генеральний консул України в Ню-Йорку
Сергій Погорельцев
(Генеральне Консульство України)

Посол
Валерій Кучинський
(Колюмбійський університет)

Д-р Григорій Грабович
(Гарвардський університет)

Д-р Олександер Мотиль
(Ратґерський університет)

В суботу, 10 вересня 2011 р.
о 5-ій годині по пол.
в будинку НТШ
63 Fourth Ave. (між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003

ТРИБУНА ЧИТАЧІВ „СВОБОДИ"

Зустріч з Ярославом Стецьком

Цього року минуло 60 літ, від дня 30 червня 1941 року, коли у Львові відновилась самостійна Українська держава. Того історичного дня Українські Національні Збори сформували також Українське Правління, а його головою-прем'єром вибрали Ярослава Стецька.

Я. Стецько був великим українським патріотом і висококультурною людиною, керівником Проводу ОУН, в'язнем польських тюрем, президентом Антибільшовицького Бльому Народів (АБН). Саме за Акт відновлення української державности Я. Стецько був заарештований ґестапом, тортурований і засланий до концентраційного табору Саксенгавзен.

Я. Стецько народився 1912 року в Тернополі, а його дружина, Слава, – 1920 року. Я. Стецько брав участь у підготуванні Другого Великого Збору ОУН 1939 року. Перед німецько-совєтською війною він організував похідні групи, які мали бути зародком українського війська і підготував Акт відновлення української державности у Львові. Цим Актом він показав нацистам, комуністам і цілому світові, що українці хочуть свободи і незалежности та готові за неї вести бротьбу.

Я зустрівся з Я. Стецьком при кінці літа 1955 року в Мюнхені. Повертаючись поїздом до Амстердаму з Югославії, де я був американським Послом Доброї Волі, я вирішив відвідати фестивалі Вольфґанґа Амадея Моцарта, український табір переміщених осіб в Зальцбурґу і Відень, який вже покидали американські війська, та Мюнхен.

В Амстердамі я мав сісти на корабель голяндсько-американської компанії, що плив до Ню-Йорку.

В суботу приїхав до мюнхенського готелю, недалеко якого знаходилась німецька „кірхе", де українці відправляли свої Богослужіння.

В неділю я пішов на св. Літургію. Після Служби Божої під церквою я зустрів давнього друга Мирослава Лабуньку, якого знав ще з виховної праці на Бережанщині.

Після обіду, коли я відпочивав у своїй готелевій кімнаті, прийшов до мене М. Лабунька з незайомим чоловіком і сказав, що Я. Стецько запрошує мене на вечерю, а цей чоловік дасть мені пароль та інструкції, як до прем'єра Я. Стецька дістатися.

На візитівці від Я. Стецька значилася адреса: Мюнхен, 8, Зеппелінштрасе 67, Німеччина, але на звороті була інша адреса: В. (Вальтер) Данків (псевдо Я. Стецька), Тріфтштрассе 9/II, Мюнхен 22.

Охоронець повів мене по сходах на перший поверх, постукав у двері, після паролю двері відчинились і мене привітали Я. Стецько та його дружина Слава.

Вони тернопільці, а я бережанець, тож ми почали невимушену розмову про наші краї. Вони знали про наше село Тростянець, яке називали „Вільна Україна", бо в лісах села діяла УПА.

При вечері ми перейшли на події в Югославії. Вони хотіли почути, що там діється. Коли ще Йосиф Сталін жив, Йосиф Броз Тіто не дуже його слухав, і в Комінтерні зайшло непорозуміння.

Я розповідав про повсякденне життя Федеративної Народної Республіки Югославії. В Словенії я мешкав у домі некомуніста, професора музики в Любляні, відвідував всі республіки, за винятком Македонії, зустрічався з офіційними і звичайними людьми. Найбільше я довідався від людей на базарах, де вони продавали ярину, овочі або мистецькі чи побутові вироби, і коли біля них не було підозрілих людей, вони радо зі мною розмовляли.

Інтеліґенція, а навіть деякі комуністи Словенії чи Хорватії не захоплювались федерацією, бо ці підприємливі республіки мусіли ділитись своїм майном з біднішими: Чорногорією, Македонією чи Боснією і Герцоґовиною. Їм не подобалось також те, що Сербія завжди наказувала, що треба робити. Були вправді прихильники федерації, а головно в менше заможних республіках.

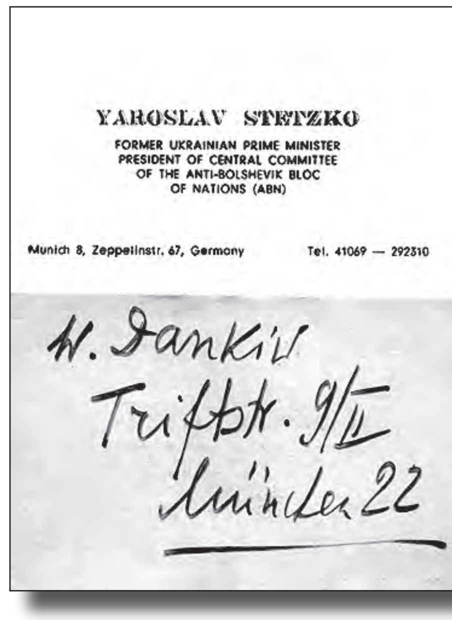
Одначе, патріоти вірили, що комунізм, який вже почав тріщати в Югославії, є переходова річ, і прийде час, коли ці республіки стануть вільними. Вони ждали на цю історичну нагоду.

Я. Стецько говорив про українську історичну нагоду, коли був підготовлений Акт відновлення української державности. Це було стихійне рішення нації. Українці тоді не мали літаків, танків, гармат, модерної зброї, але вони були вірні ідеї суверенітету нації.

Як голова Державного правління Я. Стецько не втікав від смертельної небезпеки, а залишився на пості до моменту арешту.

Цей Акт дав поштовх до творення Української Повстанської Армії під проводом Романа Шухевича і до збройної боротьби на два фронти – проти Німеччини та комуністичної Росії.

„Не часто в історії людства трапляються такі хвилини, де треба діяти, бо нема часу на вагання, сумніви, роздумування чи кращі нагоди, – казав тоді Я. Стецько. – Я хочу, щоб ви, ваша ґенерація та наступні покоління знали правду, бо наші недруги інтерпретуватимуть ці події по-своєму".

На звороті візитівки Ярослава Стецька значилася його справжня адреса і псевдо – В. (Вальтер) Данків.

Ми розмовляли до пізної ночі, С. Стецько ще поінформувала мене про свої заняття в Центральному Комітеті АБН та працю в „АБН-Кореспонденс" та інші виданнях, які вона обіцяла мені висилати. Пізною ноччю я подякував за гарну гостину, ми попрощались, і я поїхав до готелю, Наступного дня я вже був в Амстердамі.

Від того часу ми були в контакті. Вельми цікаво було зустріти таких завзятих і відданих українських патріотів і українських дипломатів, які все своє життя віддали в боротьбі за Україну.

На жаль, Я. Стецько не діждав того часу, коли Україна, яку він так широ любив, знову стала вільною. Побачила знову вільну Україну його вірна дружина Слава.

Ярослав Ликтей,
Дженкінтавн, Пенсильванія

Протоколи кремлівських мудреців

У назві статті немає нічого з гори Сіон в Ізраїлі, тим паче – від самих сіоністів. Мова йде про насущні протоколи міжнародної коньюнктури – сукупність офіційно встановлених процедур дипломатичних взаємин між окремо взятими країнами.

Кремлівські – від слова „кремль" – фортеця. Історія знає новгородський, суздальський, соловецький кремлі. Вони служили обороною від нападів ворогів. А московський кремль завжди служив сховищем правлячої влади від свого ж збунтованого народу. Були колись московські „смути", а не так давно – путчі.

Тепер про слово „мудреці". За тлумачним словником Володимира Даля, „мудрий" втілює теж неґативне означення – хитромудрий, зарозумілий, самозакоханий.

Водночас московський кремль служить засобом впливів Росії на міжнародну коньюнктуру. В самому кремлі особливу увагу привертає Великий кремлівський палац. Як колись, так і нині, над палацом маячить триколірний прапор Російської імперії. Фасад увінчує державний герб. На золотому щиті зображений чорний двоголовий орел. Його кігті тримають берло – знак влади монарха.

Інтер'єр Великого кремлівського палацу – це окремі залі, кабінети, покої, будуари, туалети. Є зимовий сад. Дві церкви – Різдва Богородиці і Святої великомучениці Катерини. Скрізь – позолота, кришталь, заморський мармур, кераміка. Килими – турецькі, перські, даґестанські. Особливо розкішні килими майстрів ручного виробництва України та Молдови.

Кілька років тому відбулася суцільна реставрація Великого кремлівського палацу. Вона тривала півтора року під наглядом Міністерства культури. Відновлено кожну деталю стель, стін, підлог. Усі ці роботи коштували майже 3 млрд. дол. Себто гроші, що їх дістає Росія від Міжнародного валютного фонду для поліпшення економіки країни, а не для самозадоволення кремлівських мудреців.

Великий кремлівський палац кожного „вікенду" відкритий для відвідувачів – своїх та закордонних. Кожну групу невідступно супроводжує комендант кремля, полковник Федеральної служби державної безпеки. З цього приводу відвідувачі посміхаються, мовляв, наявний синдром кремлівської шпигуноманії: „Ворог не спить!".

Свого часу персональним протоколом Михайла Ґорбачова стосовно одягу завідував Володимир Шевченко – відомий власник київського ательє мод. Його запросив сам М. Ґорбачов. Він же запросив Віталія Коротича очолити журнал „Оґоньок", тираж якого досягнув 4 млн. примірників.

Дружина М. Ґорбачова – Раїса відібрала від В. Шевченка персональний протокол глави держави стосовно одягу. Високе подружжя ходило в народ, одягнене у все модне від італійської фірми „Версачі".

В. Шевченко мав клопіт, коли М. Ґорбачов відвідував монархічні країни. Еспанський король, приміром, з'являвся на офіційних прийняттях у фраку, а не в смокінгу. А хто в Росії носить фрак? Хіба що диригент симфонічної оркестри. Тому в Мадриді довелося купувати фраки для всієї російської делеґації. Та ще й навчати, як носити фрак.

Якщо комусь не довелося бувати в московському кремлі, варто ознайомитись з заходами безпеки виконавчої влади. Вашінґтонський Білий Дім огороджує решітчастий паркан, крізь який бачиш усе подвір'я і через який можеш легко перелізти. Зате московський кремль огороджує суцільна цегляна стіна заввишки 19 метрів, завтовшки 6 метрів.

Чотири наріжні вежі з бійницями увінчують п'ятикутні зірки з дорогоцінного червоного рубіну.

Кремлівські куранти точно відбивають години в супроводі зворушливої мелодії. Колись – „Інтернаціоналу", згодом – пісеньки „Широка страна моя родная".

Коли прийшов до влади Борис Єльцин, кремлівські куранти мали б супроводжувати мелодія гимну Російської імперії – „Боже, царя храні". Тільки це не вдалося. Задум висміяли усі засоби масової інформації – свої та закордонні. Це, мабуть, усе, про що можна поговорити на дозвіллі з приводу протокольного життя кремлівських мудреців.

Пригадав, що кремлівські протоколи включають реґламент діяльности Державної думи Російської Федерації. З цього приводу керівник думського протоколу Олег Ковальов повідомив про заміну посвідки ідентифікації депутата мікрочіпами. Таким чином, щоб зайти до будинку Думи, треба буде притулити до фотореєстратора долоню правої руки, де будуть введені інєкцією під шкіру чіпи.

Експерти психотерапії вважають, що такі драконівські заходи не допустять на засідання Думи журналістів та лобістів. А без них слухання та схвалення законопроектів будуть закритими, на догоду владі великодержавницьких переконань.

Валерій Остапенко,
Вашінґтон

IV Міжнародний фестиваль сучасного мистецтва відбувся в Черкасах

На IV міжнародному Фестивалі сучасного мистецтва.
Фото: Олександер Костирко

Ольга Сеїдова, Україна. „Без назви".

ЧЕРКАСИ. – На IV міжнародному Фестивалі сучасного мистецтва, який відбувся 14-25 серпня, було представлено 150 творів художників з 11 країн світу – Франції, Німеччини, Швеції, Італії, Вірменії, Росії, Канади, Бразилії, Параґваю та Арґентини. Проте найбільше робіт з України. Різнить авторів не лише географія, а й вік. Найстаршому – 67 років, наймолодшому – лише сім.

Фестиваль було присвячено 20-ій річниці Незалежности України. Гостей зустрічали дівчата – хто з віршем на спині, а хто з соломою у зачісці, як модель Дарія Куницька.

Щороку фестиваль подорожує від країни до країни. На четвертому фестивалі представлені сучасні фотографії, що радше нагадують картини й інсталяції, та абстрактні полотна. Є навіть м'які подушки від Лариси Шейх. Цікавий черкаський художник Володимир Яковець на фестиваль виставив чотири двометрові полотна.

У рамках фестивалю в художній школі ім. Данила Нарбута француз Рішар Лав'є прочитав лекцію на тему „Маніпуляція зображення".

Олександер Костирко

Модель Дарія Куницька.

Подушки Лариси Шейх, Україна.

СПОРТ

Відбулися 28-мі Українські спортові ігри молоді

Золоті та срібні медалісти змагань з копаного м'яча.

Омелян Твардовський

ЕЛЕНВІЛ-КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк. – 4-5 серпня на спортових базах Спілки Української Молоді в Еленвілі та Союзівки в Кергонксоні, Ню-Йорк, відбулися 28-мі Українські спортові ігри молоді, в яких взяли участь 159 юначок і юнаків у збірних юнацьких дружинах осередків СУМ східних штатів США і Українського спортово-виховного товариства „Чорноморська Січ" з Випані, Ню-Джерзі.

Першого дня на оселі СУМ на площі копаного м'яча відбулося офіційне відкриття, яким проводили провідники дружин та голова Ігор-Теодор Боднар, він же ланковий легкої атлетики Української Спортової Централі Америки і Канади (УСЦАК).

Учасників змагань привітав голова УСЦАК Іриней Ісаїв. Після заспівання Державного гимну України розпочалися змагання з копаного м'яча молодших юнацьких дружин, в яких перемогла дружина СУМ з вислідом 4:1.

(Закінчення на стор. 20)

Спортову школу „Чорноморської Січі" приймала оселя УНСоюзу Союзівка

Ярослава Данищук

КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк. – Літо, високі гори, кришталево чисте повітря, вічнозелені ялини та смереки, ласкаве сонце та навіть літні теплі дощі – все це не тільки зміцнює здоров'я, а й дарує добрий настрій, радість. Відпочинок після напруженого навчального року – одне з найважливіших завдань, яке стоїть перед батьками дітей та підлітків. Ось тоді і виникає потреба спортивного табору.

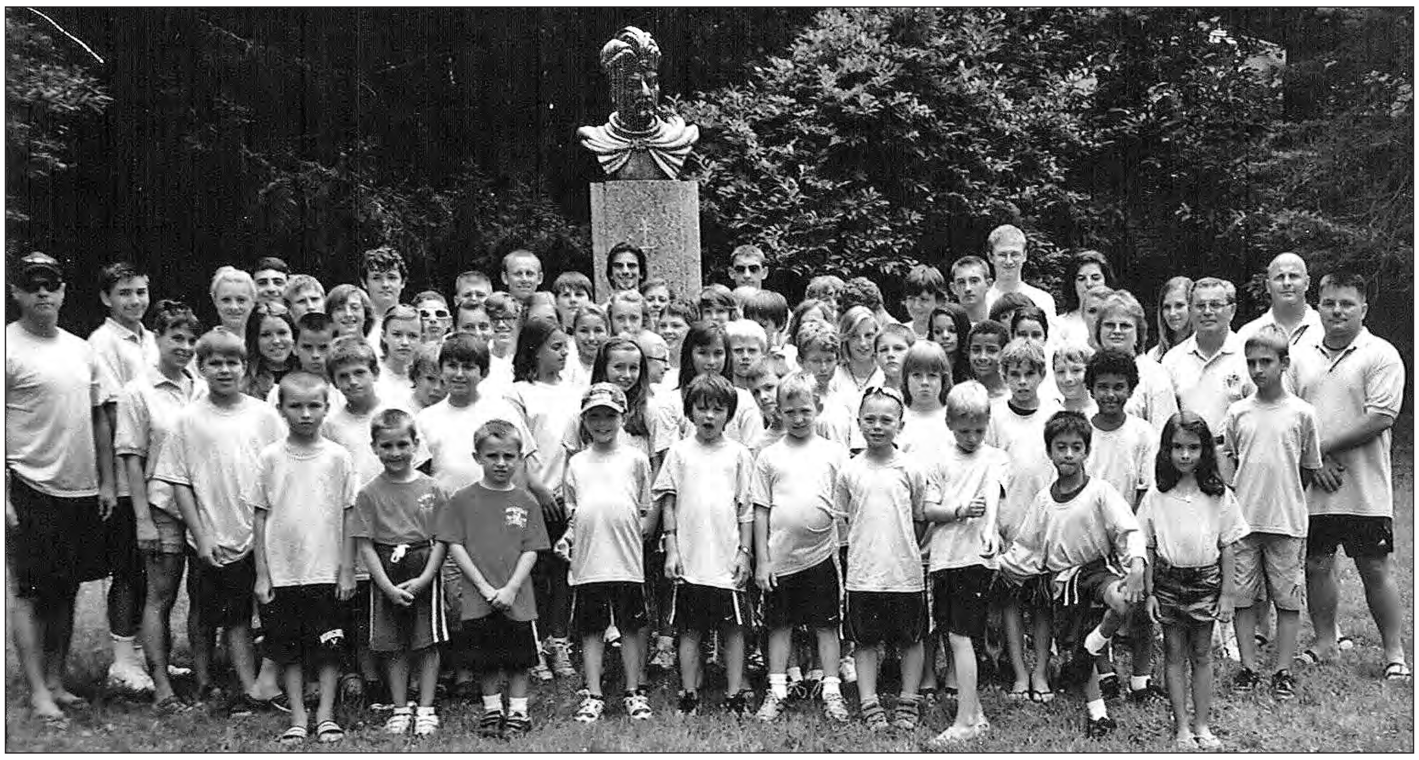
42-ий вишкіл Спортової школи Українського спортово-виховного товариства „Чорноморська Січ", який відбувся 24 липня-6 серпня, гостинно прийняла Союзівка. Мальовничий куточок Кетскильських гір став оазою спортового життя понад 100 таборовиків. Табір був середовищем плекання сили тіла і романтики юнацького життя. В програму спортивного вишколу входили копаний м'яч, відбиванка, теніс, плавання та легка атлетика.

Кожний день розпочинався з піднесення прапорів США та України, виконання гимну України. Спортовці урочисто промовляли обіцянку вчитися і чесно змагатися для добра і слави українського спорту в діяспорі.

Щоденна руханка допомагала остаточно підготуватися до тренувань. Спортивні програми давали змогу учасникам табору самостійно вибирати види спорту – кожен мав можливість займатися двома з них. В розпорядок дня також входив час довільного плавання у басейні. Після сніданку усі розходилися на корти, майданчики для відбиванки, поле для копаного м'яча, в басейн, де займалися до обіду. Після обіднього відпочинку обирали інший вид спорту.

Завдяки злагодженій роботі керівників, інструкторів, опікунів був відчутний дух змагальности та бажання перемогти. Спортовці брали активну участь в тренуваннях, з великим завзяттям грали у відбиванку, копаний м'яч, уважно слухали настанови з тенісу та плавання.

Не сумували таборовики і в години дощу, який не раз заставав гравців копаного м'яча на полі, додавав води у басейн, лоскотав мокрою травою ноги гравців у відбиванку, намагався прогнати тенісистів з кортів. Усім було весело змагатися з дощем.

Учасники Спортової школи біля пам'ятника Гетьманові Іванові Мазепі на Союзівці.

Юні тенісисти Спортової школи на Союзівці.

Досить часто таборовики у вільний час грали в шахи та настільний теніс, співали українські пісні, вірші, спілкувалися між собою. За час таборування відбувалися вечірки, тож мали змогу і потанцювати. А враження від вечірньої ватри, напевно, запам'ятаються на все життя. Сміх, голосні співи, жарти, здавалося, змагалися з вогнищем. Юнацький запал передавався батькам та гостям, які з цікавістю спостерігали за розвагами біля вогнища. Ватра закінчилася передаванням останньої іскри по колу переплетених рук. Під звуки пісні „Ніч вже йде" таборовики розійшлися відпочивати.

В цьому році у таборуванні брали участь Ольга Копицяк, Армен Скульський та Данило Головко з України.

Урочисте закриття школи відбулося в бенкетній залі Союзівки. Почесними гостями були скарбник Українського Народного Союзу Рома Лісович, голова Української Світової Кооперативної Ради Ігор Ляшок. Захід розпочався молитвою. Виступ керівника школи Омеляна Твардовського був своєрідним підсумком роботи.

Під час розважальної програми звучали українські пісні та вірші у виконанні спортовців. Завершила

(Закінчення на стор. 20)

НОВІ ВИДАННЯ

Річка Вись об'єднала літераторів

„Надвисся". Літературно-історичний альманах. Черкаси. Видавець „Чабаненко Ю. А". 2011, 160 стор. Наклад 100 прим.

Третє число літературно-історичного альманаха „Надвисся" об'єднало твори літераторів, які проживають в містах і селах над річкою Велика Вись на Черкащині. І в цьому – певна особливість видання. Настали часи, видати книжку чи альманах можна не лише у Києві чи Львові, коли літературне життя усе далі заглиблюється в провінцію.

Ініціятором приготування альманаха став поет і прозаїк Василь Дергач з міста Ватутіного, за фахом – інженер-енерґетик, автор 20 книг, лавреат міжнародних та всеукраїнських літературних конкурсів, нагороджений медалею Національної спілки письменників України „Почесна відзнака". До книги включено п'ять його поезій, а також рецензії і відгуки читачів про його роман-трилогію „Кара історії", присвячений життю українців під гнітом кремлівського режиму.

Альманах має розділи поезії, прози, публіцистики, літературознавства, також до нього увійшли пісні про рідний край (деякі з нотами).

До числа відомих авторів належить письменник Василь Захарченко, лавреат Національної нагороди України ім. Тараса Шевченка, колишній політв'язень. У публіцистичній статті „Яке там обличчя у дня?" він став на захист української мови.

До альманаха увійшли поезії Станіслава Рижака з села Ступичного, лавреата нагороди ім. Олекси Гірника Якова Івашкевича з села Пальчика, Адлера Корольова – автора двох поетичних збірок, Василя Латанського з села Луківки, який вчителює в Криму, Федора Степанова – лавреата нагород ім. Олеся Гончара та італійського часопису „Артекультура", учениці школи Тані Кузишин, Лариси Ярмоленко з Новоград-Волинського, Володимира Колоса – вчителя з села Товмача та ін.

Усі поезії об'єднує любов до України, високий рівень патріотизму.

З прозаїчними творами виступили Андрій Боб'юк і Зоя Білик з села Капустиного. Богдан Казанівський опублікував „Сповідь колишнього енкаведиста", у якій навів лист колишнього вояка спецгрупи НКВД, яка під виглядом боївки Української Повстанської Армії у 1944-1945 роках здійснювала масові вбивства мешканців Тернопільської области.

Вчитель Валерій Бурій з села Лисичої Балки оприлюднив мартиролог своїх односельців, які стали жертвами сталінських репресій у 1937-1938 роках. Серед них – діди автора Василь Цісельський і Олександер Бурій, розстріляні вночі 28 березня 1938 року.

З питань придбання альманаху „Надвисся" можна звернутися до Василя Дергача на його адресу: вул. Калініна, 17, кв. 2, Ватутіна, Черкаська область, 20251 Ukraine.

Левко Хмельковський

Спортову школу ...

(Закінчення зі стор. 19)

програму пісня „Козацькому роду нема переводу" і синьо-жовті стрічки в руках виконавців створили атмосферу українства.

Відбулося також нагородження учасників спортових програм, найкращих таборовиків, ще раз прозвучали слова подяки за організацію роботи школи і активність інструкторів.

Учасники вишколу з плавання біля басейну Союзівки.

Відбулися 28-мі...

(Закінчення зі стор. 19)

В змаганнях спортовців віком 15 років і молодших більш досвідчені юнаки СУМ теж перемогли з вислідом 6:1. Усім чотирьом дружинам були вручені нагороди.

Згідно з програмою відбулися відбиванкові змагання дружин у двох вікових групах – 13-річних і старших та 12-річних і молодших.

Згідно з вислідами в групі старших золоту і срібну нагороди здобули дві дружини СУМ, бронзову медалю здобула дружина „Ч. Січі". В групі молодших юнаків змагалися дві дружини, золоту медалю здобула дружина СУМ, срібну – „Ч. Січі".

Легкоатлетичні біги в кількох вікових групах юначок і юнаків провів ланковий легкої атлетики Т. Боднар з своїм персоналом. Молодь змагалася на відстанях 50, 100 і 200 метрів. Юначки і юнаки СУМ разом в усіх вікових групах здобули дев'ять золотих, сім срібних і шість бронзових медалів, юначки і юнаки „Ч. Січі" – сім золотих, сім срібних і вісім бронзових медалів.

Другого дня на тенісових кортах і в плавацькому басейні Союзівки відбулися тенісові і плавацькі змагання. Вони почалися з привітального слова Т. Боднара, голови УСЦАК І. Ісаєва, молитви та піднесення прапорів США і України. Змагання відбулися у п'яти вікових групах, в яких юні тенісисти „Ч. Січі" здобули чотири золоті, чотири срібні і три бронзові медалі, тенісисти СУМ – одну золоту, дві срібні і дві бронзові медалі.

На доріжках басейну переважали юначки і юнаки „Ч. Січі", які здобули 22 золоті, 20 срібних і 16 бронзових медалів.

Плавацька збірна СУМ здобула 12 золотих, вісім срібних і 11 бронзових медалів. Плавацькі змагання провела ланкова УСЦАК Марійка Бокало, секретарювала Христина Пітерс.

Багато активістів СУМ, „Ч. Січі" і УСЦАК жертвенно трудилися протягом двох днів, завдяки чому змагання пройшли на вищому рівні.

Гурт „Mad Heads XL"...

(Закінчення зі стор. 11)

но, щоб в Україні була одна мова, одна культура, щоб Україна стала як одна родина.

Дві речі, я найбільше люблю створювати музику і подорожувати. І тому моя професія приносить мені задоволення. Звичайно, я мрію частіше бачити свого сина, який залишається в Україні. Його мама, моя дружина, є директором гурту, тому вона часто їздить з нами. Але то вже особливість нашої професії".

29 серпня Україна......

(Закінчення зі стор. 13)

– Богородицю Одигітрію. Іконка Божої Матері з Ісусом-немовлям вкрита позолотою. Технологія виготовлення такого оберегу на той час була не з дешевих, отже, найімовірніше іконки належали знатним родинам, передусім князям, адже Пересопниця тривалий час була княжим обійстям. Знайдені обереги мають вушка, бо носили їх на тілі, як і хрестики.

„Присягаю на вірність Україні!"

Щоразу, коли величні слова присяги звучать з вуст новообраного Президента України, його рука лягає на Пересопницьке Євангеліє. Уперше це сталося 5 грудня 1991 року, коли присягу приймав Леонід Кравчук.

Згадує академік Микола Жулинський, очевидець та безпосередній учасник здобуття Україною незалежности:

„За декілька днів до інавґурації Президента до мене зателефонував письменник Роман Лубківський і повідомив, що народні депутати наразі „ламають голови", на чому має приймати присягу Л. Кравчук. Я з першого слова зрозумів, що Р. Лубківський чекає від мене підказки, і моя відповідь не забарилася. Без вагань порадив взяти у Центральній науковій бібліотеці Академії наук України одну з найбільших святинь нашого народу – Пересопницьке Євангеліє. Його історія мені була добре знайомою; не раз бував у самій Пересопниці.

А ще українська Першокнига гарно „в'язалася" з Л. Кравчуком географічно – рівненським походженням та родовідним корінням (Пересопниця розташована за декілька десятків кілометрів від Великого Житина, де народився Л. Кравчук). Тоді, відповідаючи Р. Лубківському, зловив себе й на іншій думці: Л. Кравчук як відомий радянський атеїст, недавній високий компартійний функціонер не міг присягати так, як, скажімо, президенти США, – на родинній Біблії. Та й не відомо, чи зберігалася в родині Л. Кравчука така сімейна реліквія. Я вважав, що певною мірою було б символічним, якби саме на Пересопницькому Євангелії присягали українські президенти, бо ця українська Першокнига засвідчувала поривання нашого народу читати Святе Письмо рідною мовою.

Опісля ми – група письменників, депутатів – поїхали в Центральну наукову бібліотеку Академії наук України на оглядини єдиного примірника Першокниги, що дійшов із XVI ст. і мав досить пристойний вигляд. Отож рішення назріло та виявилося однозначним – якщо вже присягати українському президентові на святій книзі, то тільки на Пересопницькому Євангелії як національній святині. Затим народні депутати України, поети Роман Лубківський і Дмитро Павличко привезли цю видатну пам'ятку української культури та історії до Верховної Ради України, і вона виконала свою історичну місію – на ній стали присягати українські президенти".

Пересопницьке Євангеліє пише вся Україна

Одним з проєктів щодо відзначення 450-річчя Пересопницького Євангелія стало відтворення тексту Першокниги всією українською громадою. Цей проєкт започаткований видавничим домом „АДЕФ-Україна".

Долучитися до нього можуть усі охочі, у тому числі й українці за кордоном. Для цього необхідно зареєструватися на сайті www. adef. com. ua. Відтак кожен бажаючий отримає рядки із тексту Пересопницького Євангелія, які власноруч напише, просканує і надішле на сайт.

Створений гуртом рукопис зберігатиметься у селі Пересопниця Рівненського району – на батьківщині славетної української Першокниги, де нині зводять культурно-археологічний центр „Пересопниця", музейний комплекс під відкритим небом „Княже місто", і де 29 серпня відбуватиметься відзначення 450-річчя Пересопницького Євангелія.

Євген Цимбалюк, Рівне

Ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями, що 5-го серпня 2011 р., після тяжкої недуги відійшов у вічність

св. п.

ОЛЕГ СТЕФАН ВІТКОВИЦЬКИЙ

Народився 27 липня 1933-го року у Львові

Олег помер в Аґана, Ґуам, де він проживав довгі роки.

Залишив Україну дитиною. Після служби в Американських Збройних Силах (Летунстві), Олег поселився на острові Ґуам, де він відкрив свою родинну фірму, яка обслуговувала комунікаційні прибори воєнної і цивільної фльоти. Він був активним членом ордену „Лицарів Колумба" і віддався допомозі немічним і хворим, беручи участь в "Special Olympics".

Помер після смерти дружини Францески Борґія, та батьків Романа та Ірени Вітковицьких.

Олег залишив у смутку своїх дітей:

Надію Джонс, Александра Вітковицького, Іванну Бетті, Романа Вітковицького (Maj. US Marines), Джефрі Вітковицького, Андрія Вітковицького, д-р. Ірену Вітковицьку, Доротею Муні, Джоен Мессіер, Марію Елену Вітковицьку з їхніми родинами
брата – Ігора
сестер – Зірку Марію Дирр та Славу Пилишенко та їхніх дітей родину в США, на Ґуамі, в Україні та Канаді.

Вічна Йому Пам'ять

З глибини серця і душі ділимося сумною вісткою, що покинула цей світ 8 серпня 2011 р. наша найдорожча і незабутня ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

св. п.

АННА МАРІЯ МАРТА ДЕ ЛОДЗЯ РОСТКОВИЧ ПІДВЕРБЕЦЬКА

нар. 16 липня 1924 р. у Верхраті в Україні.

ПАНАХИДА відбулася 10 серпня 2011 р. у похоронному заведенні Паркер Бродерз у Вотервліті, Н. Й.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 11 серпня 2011 р. в Українськіїї католицькій церкві св. Миколая і на українському католицькому цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

У глибокому смутку залишилися:

чоловік	– Андрій Підвербецький
син	– Александер Підвербецький
доньки	– Арета Підвербецька з чоловіком Мироном Дитюком
	– Адріяна Підвербецька
внуки	– Ніна і Андрійко Дитюк
сестрінок	– Аскольд Винників
кузини	– Таня, Ігор і Нестор Борівці з родинами.

Вічна Її пам'ять!

Пожертви в пам'ять Покійної просимо складати на церковну організацію „Наша Мати Неустанної Помочі" при церкві св. Миколая – St. Nicholas Ukrainian Catholic Church, Our Lady of Perpetual Help Society, 2410 Fourth Avenue,Watervliet, NY 12189

З глибоким жалем і смутком повідоляємо, що 9 серпня 2011 р. у Мілфорд, Конн., відійшла у вічність наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ і СЕСТРА

св. п.

ІРЕНА (ОРИСЯ) МАНДИЧ

з дому ДЗЮБІНА

нар. 8 червня 1927 р. в Івано-Франківську.

Залишилися у глибокому смутку:

сини – ІГОР з дружиною ВАЛЕНТИНОЮ і діти: Олесь, Тома, і Христина
– МИРОН і діти: КАТРУСЯ і КРИСТЕН
дочки – ОКСАНА з чоловіком МИХАЙЛОМ ГУБЧАКОМ, і діти: ДАРІЯ і ГРИГОРІЙ
– ХРИСТИНА з чоловіком ФРЕНКОМ СЕНТОРЕ і діти: ДАНИЛО і АРІЯННА
брат – БОГДАН з дружиною РАШЕЛ з родиною
сестра – ДОЗЯ з чоловіком ВАСИЛЕМ БИСТРЯНИК та родиною
родини – ЗІНИЧ, ВЕЛИЧКО і МЕЛЬНИЧУК.

Вічна Її пам'ять!

ХМЕЛЬНИЧЕНКИ

З глибоким болем 27-ий Курінь УСП і 23-ій Курінь УПС діляться сумною вісткою з пластовою та всією українською громадою, що в четвер, 21 липня 2011 р. на 72-му році життя відійшов на вічну ватру

св. п.

ЯРОСЛАВ НЕБЕЛЮК

один з ініціяторів відновлення Куреня „Хмельниченки".

Похований в м. Юніон, Н. Дж.

Курінний Провід

ПЛАСТОВИЙ КУРІНЬ УПС „Ті, що греблі рвуть"

ділиться сумною вісткою, що з волі Всевишнього відійшла на Вічну Ватру в неділю, 14 серпня 2011 р.

св. п.

пл. сен.

ІВАННА ГОРОДИСЬКА

довголітня членка куреня та член станиці в Чикаґо, довголітній бібліотекар-архівар Станичних Старшин в Чикаґо.

Цією дорогою висловлюємо глибоке співчуття Родині.

Провід Куреня „Ті, що греблі рвуть"

Ділимося сумною вісткою з друзями, знайомими та українською громадою, що 11 серпня 2011 р. з волі Всевишнього відійшла у Божу Вічність на 91-му році життя наша найдорожча і незабутня МАМА

св. п.

ГАЛИНА ПЕТРЕНКО

з дому ЧУЙКО

вдова Євгена-Романа Петренка („Омелько"; „Юрко")
нар. 14 квітня 1921 р. в с. Журбинці на Житомирщині.

Покійна була активною церковною та громадською діячкою, головою Об'єднання Українських Православних Сестрицтв у США, засновницею і довголітньою головною редакторкою журналу православного сестрицтва „Віра", звязковою УПА та учасницею Української Визвольної Боротьби 40-их років, яку Покійна описала у своїй книзі спогадів „На вибоях епохи". Після еміґрації до США з чоловіком та сином Юрієм, сім'я Петренків проживала у місті Buffalo, NY, де народився другий син Орест. Потім разом з батьком Петром Чуйком, який до них приєднався з Німеччини, родина виїхала на фарму у Dolgeville, NY. Згодом вони переїхали до Вашінґтону, де Покійна працювала короткий час у „Голосі Америки" та перекладачем для уряду США. З виходом на пенсію, Покійна з чоловіком вибрали собі на заслужений відпочинок мальовничу гірську місцевість Eldred, NY. Одначе похилий вік та недуга змусили їх покинути улюблене „українське село" і повернутися до району Вашінґтону, де оселилися в домі сина Юрія та Ані. Там, під доглядом та опікою дітей, Вони прожили понад 15 років.

ПАНАХИДУ було відправлено у неділю, 14 серпня в Українському православному соборі св. Андрія Первозванного у Силвер Спринґ, Мд.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у понеділок, 15 серпня о год. 8:30 ранку в Українському Православному Соборі св. Андрія Первозванного, а відтак на цвинтарі св. Андрія у South Bound Brook, NJ, де тіло Покійної спочило біля сина Ореста (1952-1998) і чоловіка Євгена-Романа (1913-2008).

У глибокому смутку залишилися:

син – ЮРІЙ з дружиною АНЕЮ
родини – ДИДИК, ЄВИЧ-ТАНСТАЛ, САЦЮК, СОЛОВЙОВ, ЧЕРНЯК, ШИРОКОЛАВА, ІВАНОВ, КОБЗЕЙ-ДУДРА.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Замість квітів на свіжу могилу Покійної, бажаючих просимо складати пожертви на St. Andrew Ukrainian Orthodox Cathedral (Halyna Petrenko Memorial Fund), c/o Anya Dydyk Petrenko, 137 Crystal Spring Dr., Ashton, MD, 20861.

MEEST